

Επιστολή των πολιτικών κρατούμενων
των ανδρικών φυλακών Κορυδαλλού

Οι συλλογικοί και
συντονισμένοι αγώνες
φέρνουν αποτέλεσμα

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 354 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 6 ΝΟΕΜΒΡΗ 2004

0.80 ΕΥΡΩ

Πλήρη άρση του απορρήτου των επικοινωνιών
προβλέπει Σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος

Ο μεγάλος αδελφός
είναι εδώ

**ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

6/11/1315: Καταδίκη του Δάντη σε θάνατο από την Ιερά Εξέταση 6/11/1893: Θάνατος Πιοτρ Ιλιτς Τσαϊκόφσκι 6/11/1975: Οι Sex Pistols ανεβαίνουν για πρώτη φορά στη σκηνή 6/11/1987: Θάνατος Αγι Στίνα (87 χρ.) 6/11/1905: Εφεύρεση παρμπρίζ 6/11/1814: Γέννηση Αντολφ Σαξ (εφευρέτη σαξόφωνου) 7/11/1913: Γέννηση Αλμπέρ Καμί 7/11/1908: Απομόνωση του απόμου της ύλης 7/11/1879: Γέννηση Λέον Νταβίντοβίτς Τρότσκι (Λάμπτ Μπρονστάν) 7/11/1307: Ο Γουλιέλμος Τελλος σκοτώνει με το τόξο του τον αυτοκρατορικό εκπρόσωπο Χέρμαν Γκέσλερ 7/11/1992: Θάνατος Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ 7/11/1997: Ψήφιση σχεδίου «Καποδιστριας» για συνένωση δήμων και κοινοτήτων 7/11/1913: Γέννηση Αλέκου Σακελλάριου 7/11/1867: Γέννηση Μαρί Σκλοντόφσκα Κιουρί 7/11/1874: Το κόμμα των δημοκρατικών (ΗΠΑ) επιλέγει ως σύμβολο του ένα καρφύ, τον ελέφαντα 8/11/1961: Ο Chubby Checker παιζει για πρώτη φορά το «the twist» και γεννιέται ο νέος χορός 8/11/1897: Γέννηση Φώτη Κόντογλου 8/11/1793: Εγκαίνια μουσείου Λούβρου (κατασκευάστηκε τον 13ο αιώνα και χρησιμοποιούνταν ως βασιλική κατοικία) 8/11/1990: Εκρηκτής τραυματίζει τον Κυριακό Μαζοκόπο 9/11/1974: Θάνατος Χόλγκερ Μάινς (RAF) από απεργία πείνας 9/11/1866: Ολοκαύτωμα Αρκαδίου 9/11/1799: Ανατροπή Διευθυντηρίου - Ο Ναπολέων στην εξουσία 9/11/1966: Γνωριμία John Lennon-Yoko Ono στην γκαλερί Indica του Λονδίνου 9/11/1934: Νόμπελ λογοτεχνίας στον Λουίζι Πιραντέλο 9/11/1923: «Το πραξικόπημα της μπυραρίας». Υπό την απειλή όπλου σε μπυραρία της Βεναρίας, ο Χίτλερ αναγκάζει τους βασιλικούς ηγέτες να την υποστηρίξουν 10/11/1891: Θάνατος Αρθούρ Ρεμπτό 10/11/1915: Εμφάνιση πρώτων ταξι (ΗΠΑ) 10/11/1913: Ιδρυση Εργατικού Κέντρου Αθήνας 10/11/1483: Γέννηση Μαρτίνου Λουθρου 10/11/1928: Γέννηση Ennio Morricone 11/11/1887: Εκτελούνται οι συλληφθέντες ως υποκινητές της εργατικής πρωτομαγιάς στο Σικάγο 11/11/1990: Θάνατος Γιάννη Ρίτσου 11/11/1990: Θάνατος Αλέξη Μινωτή 11/11/1929: Γέννηση Κάρλος Φουέντες 11/11/1918: Τέλος Α' παγκόσμιου πόλεμου 11/11/1961: Το Στάλινγκραντ μετονομάζεται σε Βόλγογκραντ 12/11/1923: Σύλληψη Χίτλερ για το «πραξικόπημα της μπυραρίας». Εκανε 9 μήνες φυλακή όπου έγραψε το βιβλίο «Mein Kampf» 12/11/1969: Ο John Lennon αφεντίται μετάλλιο της βασιλισσάς Ελισάβετ 12/11/1863: Λαιφερωτικό (Ο.Ι.Β. Serpieri) ζητά αποκλειστική διαχείριση των μεταλλείων) 12/11/1936: Νόμπελ λογοτεχνίας στον Ευγένιο Ο'Νιλ 12/11/1933: Δημοσίευση πρώτης φωτογραφίας για το υποτιθέμενο τέρας του Λοχ Νες 12/11/1833: Γέννηση Αλεξάντρ Μποροντίν 12/11/1927: Ο Λέον Τρότσκι εγκαταλείπει την Σοβ. Ενωση 12/11/1873: Σε φοιτητική διαδήλωση στα Προπολύαια χρησιμοποιούνται για πρώτη φορά πυροβεστικές αντίλεις για τη διάλυση της.

● Περισσότερη αγωνία είχαν οι Ευρωπαίοι για το ποιος θα εκλεγεί πρόεδρος στις ΗΠΑ, παρά οι ίδιοι οι Αμερικανοί ●●● Πρωταγωνιστές στην εκλογολογία θα πρέπει να αναδειχτούν οι ημέτεροι δημοσιογράφοι και αναλυτές ●●● Η πλειοψηφία των οποίων τάχθηκε αναφανδόν υπέρ του Κέρι ●●● Επειδή, όμως, στην Ελλάδα ο αντιαμερικανισμός έχει βαθιές ρίζες ●●● Επειδή γενικώς δεν είμαστε αμερικανάκια ●●● Η υποστήριξη του Κέρι μας σερβίριστηκε ως «το λιγότερο κακό» ●●● Οι ίδιοι άνθρωποι βάφτισαν το τηλεοπτικό μήνυμα του Οσάμα Μπιν Λάντεν ως «παρέμβαση υπέρ του Μπους» ●●● Σκέφτηκαν, άραγε, ότι η λογική τους είναι ίδια μ' αυτή του Μπους; ●●● «Οποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας» ●●● Οποιος δεν είναι με τον Κέρι βοηθάει τον Μπους ●●● Αυτόνομη πολιτική δεν χωράει ●●● 'Η δα είσαι γάιδαρος ή δα είσαι παχύδερμο ●●●

Ε, όχι, ρε μάγκες, δεν γουστάρουμε ξένες σημαίες ●●● Εχουμε τις δικές μας και μας αρέσουν πολύ ●●● Γιατί δηλώνετε έκπληκτοι που ο Χριστόδουλος εξέφρασε την αλληλεγγύη του στον Μπουτλίση; ●●● Τώρα το πήρατε είδηση ότι έχετε έναν ακροδεξιό ρασοφόρο χούλιγκαν; ●●● Ενώ ο πρόεδρος Μήτσος! Είδατε συγκίνηση στο ξόδι του ΔΗΚΚΙ ●●● Μάζεψε τόσο κόσμο για να μπορέσουν να τον δείξουν οι τηλεοράσεις ●●● Και οι Πασόκοι του έστειλαν τον Τζουμάκα για ξεκάρφωμα ●●● Κάθε συνειρμός

με τις γνωστές τζουμακίες παρακαλούμε να απορριφθεί μετά βδελυγμίας ●●● Οι ηπειρώτες είμαστε άνθρωποι περήφανοι ●●● Το ερώτημα πλέον είναι πότε θα επιστρέψει ο πρόεδρος Μήτσος στο ΠΑΣΟΚ ●●● Και τί ακριβώς ρόλο θα διαδραματίσει στο συνέδριο ●●● Διότι απέδειξε πως δεν είναι κούτσουρο μοναχό ●●● Εχει λαό μαζί του ●●● Ποιο καλοί είναι, δηλαδή, ο Ανδριανόπουλος με τον Ανδρουλάκη; ●●● Συγγνώμη, αλλά ο Ορφανός μπορεί να φιλοδοξεί να παραμείνει στην κυβέρνηση και με-

τά τον επόμενο ανασχηματισμό; ●●● Πήγε να φάει τον Γκαγκάτση από την ΕΠΟ και στο φινάλε οι δικοί του τα έβαλαν με τον Μεϊμαράκη ●●● Είχαν πλάκα, πάντως οι δεξιοί καδώς προσπαθούσαν να αποστασιοπιθυδούν από τον αδελφό Ψωμιάδη ●●● Αυτός όντας παλιότερα ήταν ΠΑΣΟΚ, πλέον όμως είναι ΝΔ ●●● Ο, τι λέει και ό, τι κάνει, λοιπόν, αντανακλά στην κυβέρνηση ●●● Κοντολογίς, ο Ορφανός τα σκάτωσε ●●● Πρέπει να δεωρείται ήδη αποκεφαλισμένος ●●● Και καλά, η ΝΔ έπαιξε και με τον Γκαγκάτση και με τον Μητρόπουλο, το ΠΑΣΟΚ με ποιον έπαιξε; ●●● Μάλλον με κανέναν ●●● Είναι τέτοια η διάλυση που τα λαμόγια δεν δείχνουν καμία εμπιστοσύνη στο άλλοτε κραταιό κόμμα ●●● Τα λαμόγια πλέον φάχνουν διασυνδέσεις με τη ΝΔ, που τη βλέπουν στην εξουσία τουλάχιστον για μια οχταετία ●

◆ Το βρήκαν πάλι οι μεγάλοι αναλυτές: Εστειλε τηλεοπτικό μήνυμα ο Μπιν Λάντεν πριν τις εκλογές, άρα στηρίζει τον Μπους! Πάντα η ίδια λογική. Πραγματοποιεί μια επίθεση αυτοκτονίας κάποια παλαιστινιακή οργάνωση, άρα στηρίζει τον Σαρόν. Γίνεται μια μαχητική ενέργεια στην Αθήνα, είναι προβοκάτσια για να ενισχυθούν τα μέτρα καταστολής. Ποια είναι η λύση; Να μην κάνει κανένας τίποτα, να μην υπάρχει καμιά μορφή εξωθεσμικής αντίστασης, να ανατεθούν τα πάντα στα κοινοβούλια και τη διπλωματία. Να υπάρξει δηλαδή η απόλυτη υποταγή. ΥΓ: Περιττό να πούμε ότι ο «Ριζοσπάστης» έδωσε ρέστα προβοκατορολογίας μετά το μήνυμα του Μπιν Λάντεν. ◆ Ο αστυνομικός συντάκτης του «Ελεύθερου Τύπου» εργάζόταν ταυτόχρονα και στο Γραφείο Τύπου του Βουλγαράκη, ο οποίος αναγκάστηκε να τον «παρατίσει», επειδή έβγαλε ως αποκλειστική την είδηση για την εύρεση μιας τρίχας από την Αντιτρομοκρατική στο χώρο που έγινε

η πρόσφατη έκρηξη. Κατά τα άλλα, δεν υπάρχουν παπαγαλάκια της Ασφάλειας. Το πρόβλημα, βέβαια, είναι γενικότερο. Σε κάθε υπουργείο, σε κάθε κρατικό οργανισμό ή επιχείρηση είναι θρονιασμένο και κάποιο παπαγαλάκι, που κατά τα άλλα ασκεί... αδέσμευτη και αντικειμενική δημοσιογραφία. Χώρια τα μυστικά κονδύλια που διατίθενται αφειδώς από διάφορα υπουργεία.

◆ 39 τόνοι ακατάλληλου κρέατος, βοδινό και πουλερικά, κατέσχεσε η Νομαρχία Πειραιά. Ποσότητα ακατάλληλου κρέατος βρέθηκε ακόμα και στα Νοσοκομεία της πόλης! Αλήθεια, στις φυλακές

γιατί δεν πήγαν για ελεγχο, δεδομένου ότι ο προμηθευτής ήταν ο ίδιος; Προφανώς οι φυλακισμένοι δεν μετράνε ως άνθρωποι. Κάποιοι πρέπει να καταναλώνουν το σάπιο κρέας που εισάγουν οι χοντρέμποροι. Άλλις πώς θα πέσουν οι μιζες;

◆ Ποια ήταν η δήλωση με την οποία ο Κέρι έκλεισε την προεκλογική του εκστρατεία; «Θα γηγηθώ πιο αποτελεσματικά από τον Μπους στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Αφιερωμένη εξαιρετικά σε πολλά λυπημένα παλικάρια.

◆ Αυτό το μέτωπο με τους ομοφυλόφιλους τίτο ήθελε ο Χρυσόδουλος;

Ελεύθερος Τύπος
Δεκαπέντε μήνες μετά την απελευθέρωση των ορίων δανεισμού, οι χορηγήσεις καταναλωτικών δανείων τρέχουν με ρυθμό

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κάνεις θέμα εκεί που δεν σε παίρνει; Εδώ ο κόσμος το 'χει τούμπταν κι αυτός κρυφό καμάρι. Άλλα έτσι ήταν και οι ναζί. Εκείνοι που οργάνων τα πογκρόματα κατά των ομοφυλόφιλων ήταν οι ίδιοι ομοφυλόφιλοι (κορυφαία στελέχη του Εθνικού Κομματού).

◆ Μετά τον Μπίστη και ο Σκοτεινώτης ανακοίνωσε την προσχώρησή του στο ΠΑΣΟΚ. Μας δουλεύετε, ρε παιδιά; Πού ήταν τόσο καιρό ο Σκοτεινώτης, δεν ήταν στο ΠΑΣΟΚ; Οι επικοινωνιολόγοι του Γιωργάκη πρέπει να το πάρουν απόφαση ότι με κάτι τέτοιες «διειρύνσεις» μόνο γελια προκαλούν. Η μόνη προσχώρηση που μπορεί να κάνει κάποιο πολιτικά αξιοποιητήσιμο νταβαντούρι είναι αυτή του Τσοβόλα. Ας «τρέξουν», λοιπόν, το παζάρι με τον πρόεδρο Μήτσο (δεν νομίζουμε ότι θα είναι και ιδιαίτερα απαιτητικός), γιατί αλλιώς θα κάνουν συνέδριο και δεν θα το πάρουν ειδηση ούτε οι Πασόκοι ότι έγινε.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ

■ Βατερό

ΣΕ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ Βατερό του Ορφανού εξέλιχτηκαν οι εκλογές στην ΕΠΟ. Ενώ ο υφυπουργός Αθλητισμού, επικουρούμενος από τους Ψωμιάδηδες και μερικά λαμόγια έπαιξε τα ρέστα του στον γνωστό Βίκτωρα Μητρόπουλο, ο Μεϊμαράκης, έχοντας και τη σύμφωνη γνώμη του Καραμανλή, όπως αποδείχτηκε, έκλεισε συμφωνία με τον Γκαγκάτση, ώστε κάποιοι δεξιοί να εκλεγούν με το Ψηφοδελτίο του.

Περιττέψει, βέβαια, να πούμε ότι το χώρο του αθλητισμού και ειδικά το χώρο του ποδόσφαιρου τον λυμαίνονται λαμόγια. Οποια προβία και αν φοράνε, με όποιο κόμμα κι αν συνδέονται, το μόνο που ενδιαφέρει αυτά τα λαμόγια είναι η προσωπική τους επιβίωση. Αρχές δεν έχουν. Πηγαίνουν κάθε φορά εκεί που μυρίζονται παραδάκι. Εχουν, όμως, συνειδητοποιήσει και τη δύναμη τους και όταν χρειάζεται διαπραγματεύονται με βάση αυτή τη δύναμη.

Ο Ορφανός πήγε να φρέσιες τον Γκαγκάτση και να βάλει στη θέση του τον Β. Μητρόπουλο. Εκεί την πάτησε. Ο Γκαγκάτσης είχε δύναμη στα χέρια του, είχε τις επαφές με την ΟΥΕΦΑ και τη ΦΙΦΑ και βγήκε από τη σύγκρουση με τον Ορφανό όχι απλά νικητής αλλά θριαμβευτής. Αντί, λοιπόν, να προκύψει κάποια κρίση στο χώρο των λαμόγιων, η κρίση μεταφέρθηκε στο κυβερνητικό στρατόπεδο. Γιατί ο Μητρόπουλος και οι άνθρωποι του δεν παίζουν με τους όρους του πολιτικού παιχνιδιού, αλλά με τους όρους των λαμόγιων. Την έπεισαν στον Μεϊμαράκη, ο οποίος αναγκαστικά αμύνθηκε. Και το μέγαρο Μαξίμου επίσημα μεν προσπάθησε να κρατήσει στάση Πόντιου Πιλάτου, ανεπίσημα όμως όχι μόνο κάλυψε τον Μεϊμαράκη, αλλά προσπάθησε να βγάλει και πολιτική υπεραξία, διοχετεύοντας την ειδηση στο Καραμανλής είχε στηρίξει τον Φλωρίδη, όπως αυτός εκπαραθύρων τον Μητρόπουλο.

Τί έμεινε από όλη αυτή την ιστορία; Η εικόνα μιας κυβέρνησης που δεν μπορεί να συντονιστεί στοιχειωδώς. Η εικόνα ενός υφυπουργού που προσπαθεί να κάνει αυτόνομες κινήσεις, ερχόμενος σε σύγκρουση με την γησιά του κόμματός του. Η εικόνα ενός πρωθυπουργού που δεν μπορεί να επιβάλει πειθαρχία στην κυβέρνησή του. Κανονικά ο Καραμανλής θα έπρεπε να έχει ήδη «σουτάρει» τον Ορφανό, αλλά είναι αναγκασμένος να περιμένει τον ανασχηματισμό, γιατί ολιγάκις κινδυνεύει να μαδήσει λίγο-λίγο τη μισή κυβέρνηση.

■ Συγκέντρωση και πορεία την Τρίτη

Na μην εκδοθεί ο Ταϊλάν

Εντείνονται οι κινητοποιήσεις για να μην εκδοθεί στη Γερμανία ο Κούρδος αγωνιστής Σινάν Μποζκούρτ (Ταϊλάν). Οι ειδηλλώσεις διαμορφωτήριας θα κορυφωθούν με συγκέντρωση και πορεία που οργανώνει η «Επιτροπή Φορέων και Οργανώσεων για την απελευθέρωση και μη έκδοση του Σινάν Μποζκούρτ» την ερχόμενη Τρίτη 9 Νοέμβρη, στις 6 το απόγευμα στα Προπύλαια.

Οπως είναι γνωστό, ο Αρειος Πάγος, ύστερα από αρκετές αναβολές, αποφάσισε στις 22 Οκτώβρη την έκδοση του Ταϊλάν στη Γερμανία, για τη μία από τις τρεις κατηγορίες βάσει των οποίων το γερμανικό κράτος ζήτησε την έκδοσή του. Η κατηγορία αφορούσε τη ρίψη δύο μολότοφ ενάντια σε ισραϊλιμες τουρκικές τράπεζες στη Γερμανία. Γ' αυτή την κατηγορία ο Ταϊλάν είχε συλληφθεί, όταν ήταν κάτοικος Γερμανίας, είχε προφυλακιστεί και στη συνέχεια είχε αφεθεί ελεύθερος, λόγω απουσίας οποιουδήποτε στοιχείου σε βάρος του. Είχε μάλιστα αποζημιωθεί από το γερμα-

νικό κράτος γ' αυτή την ταλαιπωρία.

Η δίωξή του είναι προφανώς πολιτική. Άλλωστε, το αίγιμα για την έκδοσή του ήρθε ταυτόχρονα με μια μεγάλη επιχείρηση συλλήψεων που έγινε σε όλη την Ευρώπη, στο πλαίσιο της «αντιτρομοκρατικής συνεργασίας». Αρχικά ο Ταϊλάν υποδείχτηκε ως «τρομοκράτης» και η μία από τις κατηγορίες ήταν ότι είχε συμφωνήσει με κάποιους να δολοφονήσουν κάποιους, άγνωστης ταυτότητας, ο οποίος ουδέποτε δολοφονήθηκε! Για την κατηγορία αυτή, όπως και την κατηγορία του μελούς «τρομοκρατικής οργάνωσης» ο Αρειος Πάγος απο-

φάσισε τη μη έκδοσή του και έμεινε μόνο η τρίτη κατηγορία, με το περιεχόμενο που αναφέρει παροπάνω. Οι πολιτικές στοχεύσεις του γερμανικού κράτους είναι προφανείς και δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από ποινικές κατηγορίες.

Η υπόθεση βρίσκεται τώρα στα χέρια της κυβέρνησης και συγκεκριμένα του υπουργού Δικαιοσύνης, που θα αποφασίσει για την έκδοση. Απαίτηση κάθε δημοκρατικού πολίτη στην Ελλάδα είναι να μην εκδοθεί ο κούρδος αγωνιστής. Αυτή την απαίτηση εκφράζει ένα ευρύτατο φάσμα πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων που στηρίζει τις κινητοποιήσεις. Θυμίζουμε ότι τη μη έκδοση του Ταϊλάν ζήτουν μέχρι στιγμής και 27 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, καθώς και σύσσωμες οι κοινοβουλευτικές ομάδες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ. Με τη μαζική και αγωνιστική συμμετοχή μας στην πορεία της Τρίτης να στείλουμε στην κυβέρνηση το μήνυμα να ελευθερώσει και να μην εκδώσει τον Ταϊλάν.

■ Αμνηστία στους αεριτζήδες καπιταλιστές

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ και ποινική αμνηστία στους αεριτζήδες που έβγαλαν παράνομα κεφάλαια στο εξωτερικό δίνει η κυβέρνηση Καραμανλή, με υπουργική απόφαση που υλοποιεί το νόμο για τον επαναπατρισμό κεφαλαίων. Οσοι καπιταλιστές θέλουν να φέρουν πίσω στην Ελλάδα κάποια κεφάλαια που παράνομα είχαν βγάλει στο εξωτερικό μπορούν να το κάνουν πληρώνοντας ένα συμβολικό φόρο 3%. Ετσι, τα κεφάλαια αυτά ξεπλένονται και φορολογικά και ποινικά. Δεν πρόκειται να γίνει κανένας έλεγχος αύτες για την πορεία της πόθεν έσχες».

Πρέπει να σημειώσουμε ότι μεγάλο μέρος αυτών των κεφαλαίων προήλθαν από τη μεγάλη ληστεία του χρηματοπιστήριου. Οι αεριτζήδες τα έβγαλαν στο εξωτερικό αφορολόγητα και τώρα μπορούν να φέρουν στην Ελλάδα όσα τους χρειάζονται, πληρώνοντας το εξευτελιστικό 3%. Σύμφωνα με πληροφορίες, για τη ρύθμιση αυτή ενδιαφέρονται κυρίως συγκεκριμένες τράπεζες που θέλουν να ενισχύσουν τη ρευστότητά τους, αλλά και να εξυπηρετήσουν συγκεκριμένη πελατεία τους, με την οποία συνεργάστηκαν την περίοδο της μεγάλης ληστείας. Κατά τα άλλα, η κυβέρνηση Καραμανλή θέλει -λέει- να επιφέρει κάθαρση τιμωρώντας τους ενόχους για το έγκλημα της Σοφοκλέους!

Στο μεταξύ, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθήνας έπιασε οριστικά, λόγω παραγραφής, την ποινική διώξη κατά των υπευθύνων του Χρηματοπιστήριου και της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς και ο υπουργός Δικαιοσύνης Αν. Παπαληγούρας κάλεσε τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και του ζήτησε να ασκήσει έφεση κατά του βουλευτού. Ομως, και η έφεση θα έχει την ίδια τύχη. Το ίδιο θα γίνει και με δύο άλλες εκκρεμόσεις ποινικές υποθέσεις, διότι δεν υπάρχει το νομικό πλαίσιο που να στηρίξει οποιεδήποτε διώξεις. Εποι, θα αποδειχτεί πως και για το σκάνδαλο του χρηματοπιστήριου η κυβέρνηση κορόιδευε τους «καμμένους», ενώ ήξερε πως δεν θα βγει τίποτα.

■ Κυπριακό - Ελληνοτουρκικά

Αμηχανία, εκνευρισμός, αλλά ούτε σκέψη για βέτο

Για μια ακόμα φορά η τουρκική διπλωματία τους πήρε τα σώβρακα. Υποτίθεται ότι η Τουρκία πρέπει να δειξει καλή διαγώνη, ενόψει της κρίσιμης συνόδου κορυφής της ΕΕ, που θα δώσει στην Τουρκία χρονοδιάγραμμα εντοξικών διαπραγματεύσεων, και ότι Ελλάδα και Κύπρος ανήκουν στο χώρο των ελεγκτών της Τουρκίας. Οι όροι, όμως, έχουν αντιστραφεί. Με προσεκτικές κινήσεις η Αγκυρα καθιστά σαφείς τις διεκδικήσεις της επί των θεωρούμενων (από το τουρκικό κράτος) ως «γικρίζων ζωνών» του Αγιού και η ελληνική διπλωματία, βουτηγμένη στον εκνευρισμό και την αμηχανία, προσπαθεί να βρει τρόπο αντιμετώπισης αυτής της έκδοσης της Τουρκίας στο Αιγαίο.

Το κλίμα για την Αγκυρα ήταν στρωμένο, καθώς η πολιτική του ελληνικού κράτους έχει προ καιρού απομακρυνθεί από τη σκληρή εθνικιστική γραμμή και έχει προσανατολιστεί στη στρατηγική του «ευρωπαϊκού εγκλωβισμού» της Τουρκίας. Γ' αυτό και υπήρξε πλήρης ο αιφνιδιασμός της Αθήνας, όταν ξαφνικά πύκωναν οι στρατιωτικές παραβιάσεις της Τουρκίας στο Αιγαίο. Σε πρώτη φάση το μπαράζ των παραβιάσεων αντιμετωπίστηκε ως κίνηση αντιπερισπασμού του στρατιωτικού κατεστημένου της Αγκυρας, που κάνει τα δικά του παχνιδιά, χωρίς να δίνει λογαριασμό στην κυβέρνηση Ερντογάν. Την τελευταία εβδομάδα, όμως, επικράτησαν δεύτερες σκέψεις. Εποι, ο Βαλτηνάκης έκανε κάποιες «ντεμί σκληρές» δηλώσεις, ενώ στις άτυπες ενημερώσεις των διπλωματικών συντακτών τα κυβερνητικά στελέχη αφήνουν να διαρρεύσουν ειδήσεις περί σκληρής γραμμής, περί ανα-

ζήτησης νέας κοινής γραμμής με τον Παπαδόπουλο, που μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε βέτο. Ή, αν όχι σε βέτο, σε όρους που θα θέσει η Αθήνα στην Αγκυρα προκειμένου να δώσει την έγκριση της για την ημερομηνία έναρξης των εντοξικών διαπραγματεύσεων.

■ Αμερικάνικες εκλογές

Ο Μανωλιός δεν άλλαξε...

Και τώρα τίθα κάνουμε με τους «δημοκράτες» και τα ουρλιαχτά τους για τη νίκη της συντήρησης και την κινδυνολογία για το έξοδόματά της; Ο λόγος φυσικά για την άνετη επικράτηση Μπους στις αμερικάνικες προεδρικές εκλογές της περασμένης Τρίτης που κατόρθωσε για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια να είναι πρόεδρος με πάνω από το 50% των ψήφων (κάτι που είχε να γίνει από την εποχή του Μπους του πρεσβύτερου), με αυξημένη μάλιστα τη συμμετοχή στις εκλογές. Ολοι δύος είχαν μια κρυφή ελπίδα ότι κάτι θα μπορούσε να αλλάξει, έρχονται τώρα αντιμετώποι με τη σκληρή προηγματικότητα που λέει ότι το παιχνίδι το κερδίζει πάντα ο ορίτζιναλ κι όχι αυτός που αντιγράφει.

Ετοι και στην Αμερική, που η κόντρα παίχτηκε στο επίπεδο του πατριωτισμού και της «ασφάλειας», πιο φυσιολογική ήταν η νίκη του Μπους κι όχι του Κέρι. Ομως, ψυχραιμία παιδιά, η «δημοκρατία» δεν κινδυνεύει. Αυτή ρίχνει έτοι κι αλλιώς τις βάθμες της είτε με «Δημοκρατικούς»

είτε με «Ρεπουμπλικάνους». Άλλωστε, ο φερόμενος ως εκφραστής μιας πιο «προοδευτικής» πορείας της Αμερικής, ουδέποτε δήλωσε ότι θα καταργήσει το Γουαντανάμπο ή ότι θα πάρει πίσω τον τρομονόμο του Μπους ή ότι θα αποχωρήσει άμεσα απ' το Ιράκ (μέσα σε τέσσερα χρόνια ήταν το χρονοδιάγραμμα, εφόσον η αμερικάνικη δύναμη αντικατασταθεί με... ΝΑΤΟϊκή υπό την αιγίδα των ΗΠΑ!). Δεν θέλησε καν να εκμεταλλευτεί το μήνυμα του Μπιν Λάντεν για να χρεώσει στον Μπους τις συνέπειες της ιμπεριαλιστικής πολιτικής των ΗΠΑ, που υποτίθεται ότι ο Κέρι θα άλλαζε επί το... προοδευτικότερο. Δεν θέλησε καν να ακολουθήσει το δρόμο του Θαταπάτερο, λέγοντας στους αμερικανούς ψηφοφόρους την απλή αλήθεια: Ας αφήσουμε ήσυχη την Ανατολή, αν θελουμε να ζήσουμε με ασφάλεια.

Ομως, αν ο Θαταπάτερο είχε τις πλάτες μερίδας της κεφαλαιοκρατίας στο εσωτερικό (που ήθελε να ακολουθήσει τον ευρωπαϊκό δρόμο και όχι τον αμερικάνικο), ο Κέρι δεν είχε τέτοιες πλάτες, ούτε φυσι-

κά και τέτοια πρόθεση. Ποια η ουσιαστική του διαφορά λοιπόν με το Μπους; Στο αν θα επιτρέψει το γάμο των γκέι ή αν θα δημιουργήσει περισσότερες θέσεις εργασίας (στα λόγια φυσικά);

Η αντιδραστικότητα μιας πολιτικής δεν έχει να κάνει με το παιονιό θα βγάζει τα προεδρικά ανακοινωθέντα αλλά με το πόσες αντιστάσεις έχει η εργαζόμενη κοινωνία και ποιες οι επιλογές της κυριαρχησίας τάξης στη δεδομένη χρονική περίοδο. Οταν οι αντιστάσεις ξεκινούν και καταλήγουν στη «λύση» της κάλπης, στη «λύση» του μικρότερου κακού, τότε επόμενο είναι η κυριαρχησία τάξης να έχει ελεύθερο το πεδίο, κινητοποιώντας τα αντιδραστικά ανακλαστικά της κοινωνίας και κυρίως των μικροοικονομιών στρωμάτων. Οταν η διέξοδος στην οικονομική κρίση που μαστίζει τις ΗΠΑ είναι ο πόλεμος και η επιθετική πολιτική στο εξωτερικό, παρακάμπτοντας ακόμα και τον ΟΗΕ, αυτό δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να αλλάξει όποιος και να βρισκόταν στην κυβέρνηση των ΗΠΑ. Ας θυμηθούμε ότι ο

πρώτος πρόεδρος που ενήργησε παρακάμπτοντας τον ΟΗΕ ήταν ο Κλίντον, όταν βομβάρδιζε τη Βαγδάτη το 98 και διατηρούσε τις ζώνες απαγόρευσης πτήσεων (που συνοδεύονταν από συχνούς βομβαρδισμούς ολόκληρων περιοχών). Μήπως ο «προοδευτικός» Κλίντον δεν διατήρησε το εμπαργκό που επέβαλε ο προσβύτερος Μπους στο Ιράκ, με αποτέλεσμα εκαποντάδες χιλιάδες άμαχοι να πεθάνουν στα χρονικά της κυριαρχίας του; Δεν προετοίμαζε έτσι το έδαφος για την ανοιχτή επέμβαση στο Ιράκ σε πιο ευνοϊκές συνθήκες; Ας σκεφτούμε ακόμα, πόσο διαφορετική θα ήταν η ουσιαστικά η απόποτυπωθήκε αυτό που ήδη υπήρχε: η αδράνεια και η παθητικοποίηση της αμερικάνικης εργαζόμενης κοινωνίας. Αν οι εκλογές αποτελούν το δείκτη ωριμότητας της εργατικής τάξης – όπως μας διδάξει ο γερο-Κάρολος ενώμησι αιώνα πριν – τότε φάνηκε με τον πιο γλαφυρό τρόπο ο αδιέξοδος δρόμος που ακολουθεί η αμερικάνικη εργαζόμενη κοινωνία, που η καλύτερη επιλογή της δε μπορεί να είναι ο υποψήφιος

ουγκοσλαβίας. Μήπως οι δεύτεροι ήταν πιο εύπεπτοι επειδή έγιναν υπό τις ευλογίες του ΟΗΕ; Ούτε γάτα ούτε ζημιά δηλαδή;

Ουδέποτε μπορεί να μείνει αδιάφορος με τα τεκτανόμενα στη μεγαλύτερη ιμπεριολιστική χώρα του κόσμου. Η επανεκλογή Μπους και η αυξημένη συμμετοχή στις εκλογές (απ' το 54.7% των εγγεγραμμένων, που ήταν το 2000, κοντά στο 60%, σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις, φτάνοντας έτσι στη επίπεδα της εκλογής Κλίντον το 1992) δεν είναι κάτι που πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους. Οχι γιατί χάθηκε η ευκαιρία για αλλαγή στην αμερικανική πολιτική, αλλά γιατί αποποτυπώθηκε αυτό που ήδη υπήρχε: η αδράνεια και η παθητικοποίηση της αμερικάνικης εργαζόμενης κοινωνίας. Αν οι εκλογές αποτελούν το δείκτη ωριμότητας της εργατικής τάξης – όπως μας διδάξει ο γερο-Κάρολος ενώμησι αιώνα πριν – τότε φάνηκε με τον πιο γλαφυρό τρόπο ο αδιέξοδος δρόμος που ακολουθεί η αμερικάνικη εργαζόμενη κοινωνία, που η καλύτερη επιλογή της δε μπορεί να είναι ο υποψήφιος

των «Δημοκρατικών» αλλά η κάθοδος στο στίβο του ταξικού αγώνα και στο πλευρό των καταπιεσμένων λαών της Ανατολής. Οσο δε γίνεται αυτό δεν θα έχει μόνο να θρηνήσει κι άλλες χαμένες θέσεις εργασίας ή λιγότερα δικαιώματα στη δουλειά, αλλά και να ματώσει, όπως οι εξαθλιωμένοι λαοί που οι κυβερνήσεις της καταδικάζουν στην πείνα και το θάνατο.

Υ. Οσο για την αποχή που λανθασμένα αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο ότι ήταν της τάξης του 70%, αυτό το ποσοστό αφορά στις εκλογές μόνο για το Κογκρέσο που διεξάγονται κάθε τέσσερα χρόνια, δύο χρόνια πριν από τις προεδρικές εκλογές (η τελευταία έγινε το Νοέμβρη του 2002 με νίκη των Ρεπουμπλικανών). Τα ποσοστά αποχής στις προεδρικές εκλογές ιστορικά κυμαίνονται από το 37% που ήταν το 1960, μέχρι το 51% που ήταν το 1996 και ποτέ στο 70%. Ομως, στους εκλογικούς καταλόγους δεν είναι γραμμένο το σύνολο όλων όσων έχουν δικαίωμα ψήφου, για διάφορους λόγους.

Το μήνυμα Μπιν Λάντεν

είμαστε στο τέταρτο έτος μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτέμβρη, ο Μπους είναι απασχολημένος με τη διαστροφή, την παραπλάνηση και την απόκρυψη των πραγματικών αιτιών. Ομως, οι λόγοι για να επαναληφθεί αυτό που συνέβηκε εξακολουθούν να υπάρχουν.

Γ' αυτό, θα σας μιλήσω για την ιστορία πίσω απ' αυτά τα γεγονότα και θα σας πω ειλικρινά για τις στημένες που πάρθηκε αυτή η απόφαση.

Σας λέω ότι ο Αλάχ έρει ότι ποτέ δεν πέρασε απ' το μυαλό μας να χτυπήσουμε τους Πύργους. Ομως, αφού η υπομονή μας έδωσε στην απόκρυψη της καταπίεσης και γίναμε μάρτυρες της κυριαρχίας του αμερικανού συνασπισμού συνάντηση στο λαό της Παλαιστίνης και του Λιβάνου, τότε μου ήρθε στο μυαλό. Τα γεγονότα που επηρέασαν την ψυχή μου άμεσα σε έκπληξην το 1982, όταν η Αμερική επέτρεψε στους Ισραηλινούς να εισβάλουν στο Λιβάνο και στον αμερικανικό δο στολό να τους βοηθάει. Αυτός ο βομβαρδισμός έκεινης και πολλοί πέθαναν και τραυματίστηκαν, άλλοι τρομοκρατήθηκαν και εξορίστηκαν. Δε μπορούσα να έχωσα αυτές τις εικόνες, το αίμα και τα διαμελισμένα κορμιά γυναικών και παιδιών ξαπλωμένα πάντού. Σπίτια να καταστρέφονται μαζί με τους κατοίκους τους και ρουκέτες να πέφτουν πάνω στην ψηφιακή μέλος. Η καταστροφή ήταν σαν τη συνάντηση ενός κροκοδειλού μ' ένα αβοήθητο παιδί, που δεν είχε τίποτ' άλλο εκτός απ' τις κραυγές του. Μήπως καταλαβαίνει ο κροκοδειλός από ζήτηση που δεν περιλαμβάνει ένα άπω; Όλος ο κόσμος είδε και άκουσε αλλά δεν απάντησε.

Σ' αυτές τις δύσκολες στημένες πολλές σκέψεις – δύσκολο να τις περιγράψω· φύσιτων στην ψυχή μου, σώμα στο τέλος κατέληξαν σε ένα έντονο αισθήμα σφράγισης της τυραννίας και γέννησης μιας δυνατής απόφασης να τιμωρηθούν οι καταπίεστές. Οσο κοτάζα αυτούς τους κατεστραμμένους πύργους στο Λιβάνο, μπήκε στο μυαλό μου η ιδέα να τιμωρηθεί ο καταπίεστής με τον ίδιο τρόπο και ότι θα μπορούσαμε να καταστρέψουμε τους Πύργους στην Αμερική, έτσι ώστε αυτοί που γενούνται κάποια από την πολιτική μας να είναι αποφύγετες στην ψυχή μου, και στη σκοτώνουν τις γυναικές και τα παιδιά μας. Εκείνη τη μέρα, στηγουρεύτηκα ότι η καταπίεση και οι διεθνείς σκοτώμοι με αθώων γυναικών και παιδιών είναι

μια προμελετημένη αμερικάνικη πολιτική. Η καταστροφή είναι ελευθερία και δημοκρατία, ενώ η αντιστασηί είναι τρομοκρατία και μισαλλοδοξία. Αυτό σημαίνει ότι η καταπίεση και το εμπαργκό μέχρι θανάτου εκαπομμυρίων, που ο Μπους ο πρεσβύτερος έκανε στο Ιράκ, είναι η μεγαλύτερη μαζική σφράγιση που πάρθηκε ποτέ η ανθρωπότητα. Το ίδιο ισχύει και για το ρίζιμο εκαπομμυρίων λιβρών βομβών και εκρηκτικών σε εκαπομμυρία παιδιά, επίσης στο Ιράκ, όπως έκανε ο Μπους το νεότερο, με στόχο να απομακρύνει

Πλησιάζει η ώρα της Φαλούτζα

Μέρες μετράει, όπως φαίνεται, η ολομέτωπη επίθεση των Αμερικάνων στη Φαλούτζα. Και έπειτα το Ραμάντι, όπου το τελευταίο διάστημα κλιμακώνονται οι αμερικάνικες επιθέσεις, που συναντούν σφροδή αντίσταση από τους αντάρτες.

Οι διαπραγματεύσεις της δοτής ιρακινής κυβέρνησης με τους εκπροσώπους σουνίτες κληρικούς της Φαλούτζα έχουν ουσιαστικά οδηγήθει σε αδιέξοδο, αφού οι απαιτήσεις της πρώτης να παραδοθούν οι ξένοι μαχητές και ο περιβόητος Ζαρκάουι (για τον οποίο δηλώνουν ότι δεν βρίσκεται στην πόλη) καθώς και ο έλεγχος της πόλης σε ιρακινές και αμερικάνικες δυνάμεις δεν ικανοποιούνται. Το 80% των 300.000 κατοίκων έχουν ήδη εγκαταλείψει τη Φαλούτζα (σύμφωνα με τους Αμερικάνους, ενώ η πραγματικότητα πιθανόν να είναι εντελώς διαφορετική), τα καταστήματα έχουν κλείσει και οι μαχητές προετοιμάζονται για την αναμέτρηση και εποιμάζουν πολλές «εκπλήξεις» για τον εχθρό. Οι Αμερικάνοι συγκεντρώνουν δυνάμεις γύρω από την πόλη, βομβαρδίζουν επιλεγμένους υποτοίχητα στόχους και κάνουν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στα περίχωρα και στα γύρω χωριά, συλλαμβάνοντας κυπόπτους και αναζητώντας κρυμμένα οπλοστάσια.

Φυσικά, η κατάληψη της Φαλούτζα δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση για τους Αμερικάνους και από πολιτική και από στρατιωτική άποψη. Όσο κι αν προσπάθησαν να προετοιμάσουν

προπαγανδιστικά το έδαφος, φορτώνοντας στον περιβόητο Ιορδανό Ζαρκάουι όλες σχεδόν τις επιθέσεις, άντρο του οποίου υποτίθεται ότι αποτελεί η Φαλούτζα, δεν μπορούν να πείσουν ούτε τα φερέρωνά τους. Επι, ενώ το πιο οπούλι τους, ο ιρακινός πρωθυπουργός Ιγιάντ Αλάουι, προειδοποιεί και απειλεί για την επικείμενη επίθεση και σφαγή αμάχων, ο σουνίτης πρόεδρος Γκαζί αλ Γιαουάρ σε συνέντευξή του την περασμένη Δευτέρα σε εφημερίδα του Κουβέιτ δήλωσε, μεταξύ άλλων, ότι «διαφρωνεί πλήρως με όσους πιστεύουν ότι η επίθεση στη Φαλούτζα είναι αναγκαίο» και ότι ο «τρόπος με τον οποίο η συμμαχία διασχειρίζεται την κρίση είναι λάθος». «Είναι σαν να πυροβολεί κάποιος το άλογό του στο κεφάλι για να σκοτώσει μια μύγα που καθεται πάνω», είπε και κάλεσε τους Αμερικάνους να μην επιθεύουν στη Φαλούτζα. Η διαφωνία του δοτού ιρακινού προέδρου αποτελεί σοβαρό πο-

της ήταν περισσότερο σημαντικό απ' το να ασχοληθεί με τα αεροπλάνα που κουτουλάνε σε ουρανούδιτες. Αυτό μας έδωσε τρεις φορές το χρόνο που χρειαζόμαστε για να εκτελέσουμε τις επιχειρήσεις, όλα αυτά δύσα στον Άλαχ.

Δεν είναι μυστικό ότι οι πιο σκεπτόμενοι και παραπτηρικοί απ' όλους τους Αμερικάνους προειδοποιούσαν τον Μπους πριν τον πόλεμο και του ελέγον: «Όλα αυτά που θέλεις για να ασφαλίσεις την Αμερική και να εξαλείψεις τα όπλα μαζικής καταστροφής -θεωρώντας ότι υπάρχουν- σου είναι διαθέσιμα, τα ένθη του κόσμου είναι μαζί σου στους ελέγχους και είναι προς όφελό της Αμερικής να μην εξαναγκαστεί σε έναν άδικο πόλεμο με άγνωστα αποτελέσματα». Ομως το σκότος του μαύρου χρυσού σκοτείνει τη θέα και την επίγνωση και έδωσε προτεραιότητα σε ιδιωτικά συμφέροντα, πέρα απ' το δημόσιο συμφέρον της Αμερικής. Επι ο πόλεμος έγινε, οι θάνατοι αυξήθηκαν, η αμερικανική οικονομία μάτωσε και ο Μπους έπεισε στους βάλτους του Ιράκ που απειλήσαν το μέλλον του. Αυτός ταιριάζει στο ρήτορ: «σαν την οκανδαλιάρικη κατοίκια που χρησιμοποίησε τις οπλές της να ξεθάψει το μαχαίρι κάτω απ' τη γη»...

Τελικά, είναι αναγκαίο για σένα να συλλογιστείς την τελευταία θελήση και διαθήκη των χιλιάδων που σε άφησαν την 11η, σα χειρονομία απόγνωσης. Είναι σημαντικές διαθήκες που θα πρέπει να εξεταστούν και να ερευνηθούν. Περισσότερο σημαντικό είναι αυτό που διαβάζω σ' αυτές (σ.τ. τις διοιθήκες), μερικά λόγια πτινη την κατάρρευση που λένε: «Πόσο λάθος κάναμε να επιτρέψουμε στο Λευκό Οίκο να υλοποιήσει την εξωτερική πολιτική ενάντια στους αδύναμους χωρίς έλεγχο». Είναι σαν να σου λένε, λαζε της Αμερικής: «Ζήτα το λογαριασμό απ' αυτούς που προκλήσαν το θάνατό μας, και ευτυχισμένος είναι όποιος μαθαίνει απ' τα λάθη του». Μεταξύ αυτών που εγώ διάβασα στα χειρόγραφά τους είναι ένα στηγάκι: «Η αδικία κυνηγά το λαό όσο ανθυγεινό είναι το κρεβάτι της τυραννίας».

Οπως έχει ειπωθεί, «μια ουγκιά πρόληψης είναι καλύτερη από μια λίμπτρα θεραπείας». Και γνώριζε ότι: «Είναι καλύτερα να γυρίζεις στην αλήθεια, παρά να επιμένεις σ' ένα λάθος». Ο σοφός άνθρωπος δεν σπαταλά την ασφάλειά του, τον πλούτο και τα παιδιά του για χάρη του πεύτη στο Λευκό Οίκο.

Σαν συμπέρασμα, σου λέω αλήθεια, ότι η ασφάλειά σου δεν είναι στα χέρια ούτε του Κέρι ούτε του Μπους ούτε της Αλ-Κάιντα. Οχι. Η ασφάλειά σου βρίσκεται στα δικά σου χέρια. Κάθε κράτος που δεν παίζει με την ασφάλειά μας έχει αυτόματα εξασφαλίσει τη δική του ασφάλεια...

λαό και θα κάμψουν την αντίστασή του, για να μπορέσουν να δώσουν επίφαση νομιμότητας στις εκλογές που έχουν προγραμματίσει για τον ερχόμενο Γενάρη και την κυβέρνηση που θα προκύψει. Ουστόσο, οι φωνές που προειδοποιούν ότι η κατάληψη της Φαλούτζα θα φέρει το αντίθετο αποτέλεσμα και ότι πολλοί μαχητές έχουν ήδη εγκαταλείψει την πόλη μαζί με τον άμαχο πληθυσμό και θα μεταφέρουν σε άλλα μέρη του Ιράκ τη δράση τους πληθαίνουν. Άλλωστε, πέρα από τις πολιτικές αντιδράσεις που προκαλεί, το εγχείρημα είναι δύσκολο και από στρατιωτική άποψη. Οι θεωρακισμένες μονάδες του αμερικανικού στρατού που θα επιχειρήσουν να καταλάβουν τη Φαλούτζα θα είναι ευάλωτες από ένα έμπειρο και καλά προετοιμασμένο αντάρτικο πόλης.

Μια μικρή γεύση για το τι αντιμετωπίζουν και τι πρόκειται να αντιμετωπίσουν οι Αμερικάνοι στη Φαλούτζα μας δίνουν οι ίδιες οι αμερικάνικες πηγές. Η «Christian Science Monitor» (1/11/04) σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα θεωρούμενα προπύργια της αντίστασης, Φαλούτζα και Ραμάντι, οι Αμερικάνοι ελπίζουν ότι διογκώνεται σκόπιμα ο ρόλος του Ζαρκάουι στην ιρακινή αντίσταση. Σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα θεωρούμενα προπύργια της αντίστασης, Φαλούτζα και Ραμάντι, οι Αμερικάνοι ελπίζουν ότι διογκώνεται σκόπιμα ο ρόλος του Ζαρκάουι στην ιρακινή αντίσταση. Σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα θεωρούμενα προπύργια της αντίστασης, Φαλούτζα και Ραμάντι, οι Αμερικάνοι ελπίζουν ότι διογκώνεται σκόπιμα ο ρόλος του Ζαρκάουι στην ιρακινή αντίσταση. Σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα θεωρούμενα προπύργια της αντίστασης, Φαλούτζα και Ραμάντι, οι Αμερικάνοι ελπίζουν ότι διογκώνεται σκόπιμα ο ρόλος του Ζαρκάουι στην ιρακινή αντίσταση. Σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα θεωρούμενα προπύργια της αντίστασης, Φαλούτζα και Ραμάντι, οι Αμερικάνοι ελπίζουν ότι διογκώνεται σκόπιμα ο ρόλος του Ζαρκάουι στην ιρακινή αντίσταση. Σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα θεωρούμενα προπύργια της αντίστασης, Φαλούτζα και Ραμάντι, οι Αμερικάνοι ελπίζουν ότι διογκώνεται σκόπιμα ο ρόλος του Ζαρκάουι στην ιρακινή αντίσταση. Σε σχετικό άρθρο της (1/11/04) αναφέρει ότι ιορδανοί αναλυτές και δυτικοί διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η ομάδα του Ζαρκάουι είναι μόνο μια από τις πολλές ομάδες των Μουτζαχεντίν που προσελκύουν μαχητές από το Ιράκ και όλο τον οραβί-

μέντο την ανάκτηση του ελέγχου στα

Αλήθειες και ψέματα

Ευτυχώς που υπάρχουν και οι γιάπιδες, σαν τον διοικητή της Εθνικής Τράπεζας Τ. Αράπογλου, και πληροφορούνται οι εργαζόμενοι κάποιες αλήθειες. Γιατί οι γιάπιδες έχουν την αλαζονεία και το θράσος να λένε τα πράγματα με τ' όνομά τους, ενώ οι πολιτικοί στρογγυλεύουν τις εκφράσεις και προσπαθούν να ντύσουν τη σιδερένια γροθιά της καπιταλιστικής βαρβαρότητας με το γουνάκι της κοινωνικής δημαγωγίας.

Δεν χρειάζεται να σταθούμε στην ιδιότητα του Αράπογλου ως εκλεκτού της κυβερνητικής παράταξης. Ούτε στους στενούς δεσμούς του με τον ίδιο τον πρωθυπουργό, με τον οποίο είχε συναντηθεί μια μέρα πριν κάνει την παταγώδη ομιλία του στο συνέδριο της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης. Μας αρκεί η ιδιότητά του ως διοικητή της μεγαλύτερης εμπορικής τράπεζας. Η θέση αυτή τον αναγορεύει ex officio σε εκπρόσωπο των πιο επιθετικών τμημάτων του κεφάλαιου. Από την άλλη, αυτά που είπε δεν είναι παρά αυτά που όλοι έχουν στο μυαλό τους και αναζητούν τον τρόπο να τα υλοποιήσουν ελαχιστοποιώντας τις κοινωνικές αντιστάσεις. Ο Αράπογλου απλά δεν πάιρνει υπόψη τον τρόπο των πολιτικών. Μιλά ως καπιταλιστής μάνατζερ. Και λέει τα αυτονότα για το κεφάλαιο:

Οτι «ανταγωνιστικότητα σημαίνει να καταφέρνουμε περισσότερα με λιγότερους πόρους, τόσο οικονομικούς όσο και ανθρώπινους».

Οτι «αρκετές από τις υφιστάμενες εταιρίες πρέπει να κλείσουν γιατί δεν λειτουργούν ανταγωνιστικά και δεν δικαιούνται στήριξης».

Οτι «δεν πρέπει να μας απασχολεί η ενδεχόμενη βραχυπρόθεσμη αύξηση της ανεργίας και να μας αναγκάζει να υποθικεύουμε το μέλλον μας με πρόσκαιρες παροχές».

Οτι «πρέπει να πάψουμε να συζητούμε αν θα εργαζόμαστε 39 ή 40 ώρες την εβδομάδα, όταν έχουμε τόσο δρόμο να καλύψουμε».

Οτι το ασφαλιστικό πρέπει να ανοίξει ως εθνικό και όχι ως κομματικό ζήτημα.

Οτι «τα Πανεπιστήμια πρέπει να στραφούν προς τις επιχειρήσεις» και πως πρέπει να αλλάξει το θεσμικό πλαίσιο που επιτρέπει τη λειτουργία μόνο κρατικών Πανεπιστημίων.

Οτι πρέπει να επιταχυνθούν οι ιδιωτικοποιήσεις και να πάψει το κράτος να λειτουργεί ως επιχειρηματίας ακόμα και στα βασικά έργα υποδομής.

Σαν έτοιμο από καιρό το μέγαρο Μαξίμου διοχέτευσε μέσω «κύκλων» τη «δυσφορία» του πρωθυπουργού για την ομιλία Αράπογλου. Χωρίς επίσημη δήλωση αποδοκιμασίας και βέβαια χωρίς να ζητήσει την παραίτησή του. Το αιώνιο κόλπο του «καλού» και του «κακού». Ενας τρέχει, δείχνει το δρόμο, μετρούν αντιδράσεις και έρχονται οι άλλοι από πίσω και καθορίζουν το ρυθμό. Εκεί θα πάμε, αλλά με πιο προσεκτικά βήματα.

Με όλη τους την άνεση, όσο η εργαζόμενη κοινωνία τους αφήνει εντελώς ελεύθερο το πεδίο, αποφεύγοντας να πάρει την υπόθεση στα χέρια της.

■ Παπαγαλάκια

Αποκαλύψεις για τη βομβιστική ενέργεια στην Πέτρου Ράλλη προανήγγειλε ο Κακαουνάκης διαφημίζοντας την εκπομπή του στο MEGA την περασμένη Δευτέρα. Αποκαλύψεις, όμως, δεν έκανε. Εβγαλε τη Μπόση και τη Μπακογιάννη να πουν τις ίδιες γενικότητες που λένε εδώ και χρόνια. Ήταν, όμως, εμφανής η προσπάθεια του ίδιου του Κακαουνάκη και του Σ. Θεοδωράκη να ασκήσουν κριτική στον Βουλγαράκη, επειδή άλλαξε κάποιους αξιωματικούς της Αντιπρομοκρατικής [ανάμεσά τους και τον πρώην αρχηγό της Σ. Σύρου] και αδυνάτισε την υπηρεσία. Με άλλα λόγια, τα δυο παπαγαλάκια της «αντιπρομοκρατίας» άρπαξαν την ευκαιρία για να κάνουν παιχνίδι στους συσχετισμούς μέσα στις μυστικές υπηρεσίες. Έχουν συνδέσεις με κάποια κέντρα που μάλλον αισθάνονται ενοχλημένα από τους χειρισμούς του Βουλγαράκη και σαν πιστά σκυλάκια υπηρετούν τα αφεντικά τους. Ποια είναι αυτά τα κέντρα δεν το γνωρίζουμε, όμως πρέπει να είναι αρκετά δυνατά (και οικονομικά εύρωστα) για να μπορούν να θύγαζουν σε κοινή εμφάνιση δυο αστέρες της τηλοφίας, που δουλεύουν σε ανταγωνιστικά κανάλια.

■ Σκοινί και

κρεμασμένος

Αστραψε και βρόντησε ο ανεπαρκέστατος Γιωργάκης. Η κυβέρνηση -είπε- πρέπει να κάνει δημοψήφισμα για την έγκριση του Ευρωπαϊκού Συντάγματος. Μπα, προβλέπονται και δημοψηφίσματα σ' αυτή τη χώρα; Γιατί από το 1974 μέχρι σήμερα, που λειτουργεί ομαλά το κοινοβουλευτικό πολίτευμα, μόνο ένα δημοψήφισμα έχει γίνει. Αυτό που οδήγησε στην κατάργηση της μοναρχίας. Τριάντα χρόνια από τότε, δημοψηφίσματα έχουν ζητηθεί, αλλά δεν έγιναν. Ειδικά ο Γιωργάκης δια έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός. Δεν μιλούν, αγόρι μου, για σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου. Θυμάσαι την υπόσχεση του ΠΑΣΟΚ ότι δια κάνει δημοψήφισμα για την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ; Ενα χρόνο μετά την ένταξη το ΠΑΣΟΚ έγινε κυβέρνηση και το δημοψήφισμα έγινε γαργάρα. Θυμάσαι το αίτημα να γίνει δημοψήφισμα για την ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ και την αλαζονεία

με την οποία το απέρριψε η κυβέρνηση Σημίτη και συ προσωπικά ως υπουργός Εξωτερικών;

■ Ρημαδιά

Ρημάζουν τα ολυμπιακά έργα, δυο μόλις μήνες μετά τη λήξη των Αγώνων. Από τα τόσα τσιμεντένια στάδια που κατασκευάστηκαν και που κόστισαν πανάκριβα στον ελληνικό λαό, μόνο το κλειστό του Γαλατσίου χρησιμοποιείται από την ομάδα μπάσκετ της ΑΕΚ. Η αρμόδια υπουργός Φάνη Πάλλη-Πετραλία δηλώνει ότι όλα τα στάδια και οι λοιπές εγκαταστάσεις πρέπει να παραδοθούν στην κυβέρνηση καθαρά, «κούκλες» όπως παρελήφθησαν από τον «Αδήνα 2004», που ακόμη έχει την ευδύνη τους. Ομως ο «Αδήνα 2004» ξηλώνει και εκποιεί τον κινητό εξοπλισμό και δια παραδώσει τα γήπεδα ρημαδιά. Σιγά που δα νοιαστούν η Αγγελοπούλινα και οι άνθρωποι της για τη μεταολυμπιακή χρήση. Οσο γ' αυτά που δηλώνει η Φάνη, ότι υπάρχει πλήρες σχέδιο εκμετάλλευσης των εγκαταστάσεων, είναι σκέτες παπαριές. Αν υπήρχε τέτοιο σχέδιο, δια είχε ενεργοποιηθεί, όπως έγινε με το κλειστό του Γαλατσίου. Το κόστος συντήρησης των γηπέδων είναι τεράστιο και δεν μπορούν να το σηκώσουν οι Δήμοι, για να περάσει σ' αυτούς η διαχείρισή τους. Οι καπιταλιστές δια πάρουν όσες εγκα-

■ Μήνυμα καταπέλτης

Δεν υπάρχε καμία αμφιβολία ότι το τελευταίο μαγνητοσκοπημένο μήνυμα του Οσάμα Μπιν Λάντεν, μήνυμα παρέμβαση στις αμερικανικές εκλογές, είναι ό,τι πιο σημαντικό έχει προέλθει από αυτή την ηγετική φυσιογνωμία του ριζοσπαστικού ισλαμισμού και της Αλ Κάιντα. Ήταν ένα μήνυμα ξεκάθαρα πολιτικό, χωρίς τις συνήθεις δρησκευτικές αναφορές, που χτυπούσε στην καρδιά των γεγονότων και έδειξε όχι μόνο τους αμερικάνους πολίτες, αλλά τους πολίτες όλου του κόσμου μπροστά σε ένα πραγματικό δίλημμα, η λογική του οποίου δικαιώνει τη δράση του ριζοσπαστικού ισλαμισμού. Θέλετε ασφάλεια; Αυτή δεν μπορούν να σας την προσφέρουν οι κυβερνήσεις σας. Για να έχετε ασφάλεια δια πρέπει να έχουμε ασφάλεια και εμείς. Δεν γίνεται να σκοτώνεται μόνο τα δικά μας παιδιά και εσείς να απαιτείτε ασφάλεια για τα δικά σας. Πάρτε την υπόδειξη στα δικά σας χέρια και επιβάλλετε στις κυβερνήσεις σας να σταματήσουν τη συμμετοχή τους στο δολοφονικό όργιο που συντελείται στην Ανατολή. Να είστε βέβαιοι ότι από εμάς δια είναι ασφαλής χώρα δεν πλήγει τη δική μας ασφάλεια. Ποιος μπορεί να διαφωνήσει με τη λογική του μηνύματος Μπιν Λάντεν; Ποιος μπορεί να επικαλείται την αδωντητά του, όταν δεν κάνει τίποτα για να σταματήσει το διαρκές έγκλημα των ιμπεριαλιστών και των υποτακτικών τους στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη και ευρύτερα σε όλη την Ανατολή;

στο νέο περιβάλλον. Ας κάνουμε, όμως, μερικές απλές σκέψεις, με βάση τα δεδομένα που υπάρχουν σήμερα. Γιατί ο Καραμανλής να προτείνει για πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Κωνσταντόπουλο; Για να του τη βγαίνει με δηλώσεις σε διάφορες περιστάσεις και να του δημιουργεί επικοινωνιακό (ίσως και πολιτικό) πρόβλημα; Γιατί να προτείνει τον Κακλαμάνη ή οποιονδήποτε άλλο Πασόκο; Για να ακούει τις γκρίνιες των δικών του; Αφού έχει σαν δεδομένο τη δέληση του Γιωργάκη να μη γίνουν εκλογές και έχει λάβει το μήνυμα («πρότεινε κάποιον που να μην είναι απαγορευτικό να τον ψηφίσω»), γιατί να μην προτείνει έναν άνδρωπο σαν τον Μολυβιάτη, ακολουθώντας και την παράδοση του δείου του, από τον οποίο εμπνέεται ακόμα και στο στυλ άσκησης πολιτικής, που όταν χρειάστηκε να προτείνει και να εκλέξει πρόεδρο έβαλε έναν από τους πιστούς σφουγγαλάριούς του; Με τα σημερινά δεδομένα, λοιπόν, βλέπουμε Μολυβιάτη ή κάποιον άλλο δεξιό «λόσο προφάιλ», και τον Γιωργάκη να σέρνει το ΠΑΣΟΚ στην υπερψήφισή του.

■ Κύλησε ο τέντζερης

Τα φασιστικά πνεύματα συναντώνται. Παντού και πάντοτε. Γ' αυτό και ο Χρυσόδουλος όχι μόνο αισθάνθηκε αλληλέγγυος προς τον Μπουτιλίονε, αλλά βγήκε και δημόσια και εξέφρασε την αλληλεγγύη του. Εμείς, όμως, μυριζόμαστε και παπαδίστικη υστεροβουλία πίσω από τον δημόσιο έπαινο Χρυσόδουλου προς Μπουτιλίονε. Ο Μπουτιλίονε είναι στην Ιταλία γνωστός ως άνδρωπος του Βατικανού με το οποίο ο Χρυσόδουλος προσπαθεί να αναπτύξει ξεχωριστές σχέσεις, για να μπει σφήνα στις σχέσεις που έχει ήδη αναπτύξει ο Βαρδολομαίος. Ελα, όμως, που συνασπίστηκαν εναντίον του οι πιο ετερόκλητες δυνάμεις του ελληνικού ιερατείου (από εκείνους που θεωρούν τον πάπα δικέρατο τέρας μέχρι τους αντιχριστοδουλικούς που θρήκαν την ευκαιρία) και του ματαίωσαν το ταξίδι στη Ρώμη. Η δημόσια τοποθέτηση υπέρ Μπουτιλίονε, λοιπόν, εμπεριέχει και το στοιχείο της καλής δέλησης προς το Βατικανό. Εμπεριέχει το μήνυμα ότι ο Χρυσόδουλος δια κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να αναθαδμίσει τις σχέσεις Ελλαδικής Εκκλησίας και Βατικανού.

■ Στα αζήτητα

Μήπως είδε κανείς τον Χρυσοχοΐδη; Τέτοιο ξεφούσκωμα αστού πολιτικού δεν έχει ξαναγίνει. Τόσο στο φτύσιμο τον έχει ο Γιωργάκης που ακόμα και την προετοιμασία του συνέδριου του ΠΑΣΟΚ την ανέδεσε στον κολλητό του Θ. Τσούρα και όχι στον γραμματέα που έχει την ευδύνη σύμφωνα με το καταστατικό του κόμματος. Και ο Χρυσοχοΐδης σκούπισε τη ροχάλα του Γιωργάκη από το πρόσωπο, χαμογέλασε και δήλωσε ότι ψιχαλίζει. Η πλάκα είναι πως τον έχει εγκαταλείψει και ο αστικός τύπος. Ολοι εκείνοι που έγραφαν ύμνους για τον φέρελπι πολιτικό, που είχε αναδείξει ο Σημίτης και υποτίθεται πως δια άφηνε εποχή. Ολοι εκείνοι που τους δεωρούσαν τελειωμένους (Πάγκαλος, Ακης, Βενιζέλος κ.λπ.) εξακολουθούν να παίζουν στο πολιτικό παιχνίδι, ενώ οι διάφοροι Χρυσοχοΐδηδες αποδείχτηκαν διάποντες αστέρες. Ούτε καν η αμερικανική πρεσβεία δεν δείχνει ενδιαφέρον. Γιατί τέτοιους δρίσκει όσους δέλει ανά πάσα στιγμή;

■ Τα καλά και συμφέροντα

Υπάρχει μια εφημερίδα, η μόνη από τις λεγόμενες σοβαρές, που πρωταγωνιστεί στη διαπλοκολογία και καλεί συνεχώς τον Καραμανλή να υψώσει τη ρομφαία της κάθαρσης. «Καθημερινή» το όνομά της, ιδιοκτησίας Αλαφούζου, ο οποίος και πριν την αγοράσει και μετά που την αγόρασε είχε και έχει ως κύρια επιχειρηματική δραστηριότητα τον εφοπλισμό. Η σοβαρή «Καθημερινή», λοιπόν, στο κύριο άρδο της στις 28.10.04 χαρακτήρισε ανόητους όσους άσκησαν κριτική στην κυβέρνηση για το βέτο στην ΕΕ για την ποινικοποίηση της δαλάσσιας ρύπανσης. Ουδείς, βέβαια, μπορεί να κατηγορήσει τον κ. Αλαφούζο ως διαιτηκόμενο (αυτό μόνο κάτι ανταγωνιστές του από το χώρο του δεξιού Τύπου το κάνουν). Εμείς δα τον παρακαλούσαμε απλά να μπει στον κόπο να μας απαντήσει: πόσα μονοπύθμενα τάνκερ διαδέτει ο στόλος του;

■ Εδώ όχι:

Στην Κύπρο οι Αμερικανοί έριξαν ένα κάρο δολάριο προκειμένου να στρατολογήσουν ανδρώπους και να τους βάλουν να κάνουν προπαγάνδα υπέρ του «ναι». Φυσικά δεν τους θρήκαν την τελευταία στιγμή. Είχαν επαφή μαζί τους, τους είχαν χρησιμοποιήσει και άλλες φορές. Ρωτάμε, λοιπόν: στην Ελλάδα δεν υπάρχουν άνδρωποι (πολιτικοί, δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί και άλλοι) που να τα πιάνουν χοντρά από την αμερικανική πρεσβεία;

Ενας μικρής ισχύος εκρηκτικός μηχανισμός σε έναν αισθάντηκο πολιτικό πάντοτε και αυτούς «ένοι». Είτε στη διάρκεια της δικτατορίας είτε στη πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης. Τότε, λοιπόν, έμαθαν μόνοι τους πώς να φτιάχνουν αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς και πώς να κάνουν ενέργειες μ' αυτούς, εξασφαλίζοντας τον εαυτό τους από λάθη που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη σύλληψή τους. Γιατί, λοιπόν, οι σημερινοί «νέοι» να μη κάνουν την ίδια διαδρομή; Άλλωστε, ο τρόπος πυροδότησης (με καλώδιο και όχι με τηλεχειρισμό) παραπέμπει σε «νέους» και όχι σε «παλιούς».

Οι ΣΥΝ επισήμων πως «προέχει η ηθική και πολιτική απομόνωση τέτοιων ενεργειών από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων και της κοινωνίας», χωρίς κι αυτός να δώσει μεγαλύτερη έκταση. Μάλλον διαπίστωσαν ότι το κλίμα δεν είναι ακριβώς ίδιο με εκείνο που κατάφεραν να δημιουργήσουν το καλοκαίρι του 2002 και προτίμησαν να μη ξύσουν πληγές, να μην ανοίξουν μια τέτοια συζήτηση σε ένα κοινωνικό περιβάλλον που κάθε άλλο παρά συναίνεση προς την αικολουθίμενη πολιτική δείχνει. Προτίμησαν να αφήσουν όλο το παιχνίδι στα χέρια των μπάτσων, ενώ τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ περιορίστηκαν στην αναπαραγωγή των αστυνομικών σεναρίων, χωρίς να μπουν σε ιδεολογικό τύπου αναλύσεις.

Το δεύτερο που πρέπει να σημειώσουμε είναι πως οι δήθεν πανίσχυροι και

Το πρώτο που πρέπει να σημειώσουμε είναι η παταγώδης κατάρρευση του σικηνικού της «εξάρθρωσης της τρομοκρατίας» που στήθηκε με τις συλλήψεις του 2002 και του 2003. Η ελληνική αστική τάξη νόμισε ότι μπορεί να απαλλα-

Παραλειπόμενα μιας έκρηξης

μείωμα, καμιά οργάνωση δεν έχει αναλάβει την ευθύνη της ενέργειας. Από τα όσα, όμως, έχουν δει το φως της δημοσιότητας μπορούμε να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα. Φαίνεται ότι η ενέργεια είχε προειδοποιητικό χαρακτήρα. Αν η οργάνωση ήθελε να χτυπήσει το αστυνομικό λεωφορείο μπορούσε να βάλει μεγαλύτερη ποσότητα εκρηκτικής ύλης και ταυτόχρονα να κατευθύνει το ωστικό κύμα προς το δρόμο και όχι προς το παρκάκι. Μάλιστα, στη συγκεκριμένη περίπτωση θα πετύχαινε σύγουρα το στόχο της, γιατί ήταν τρία τα αστυνομικά οχήματα (δύο κλούβες και στη μέση ένα βανάκι), η δε πυροδότηση έγινε με μπουτόν και καλώδιο. Αυτή, βέβαια, είναι δική μας εκτίμηση με βάση τα δεδομένα που υπάρχουν, η οποία εμπεριέχει το στοιχείο της ανασφράλειας. Μόνο η οργάνωση που έκανε την ενέργεια μπορεί να πει τι επεδίωκε και τι πέτυχε.

Η ασφάλεια, βέβαια, έχει κάθε λόγο να λέει τα δικά της. Γ' αυτό και έγινε δημοσίως ρόμπτα ο ίδιος ο Αττικάρχης, που τη μια στιγμή δήλωνε ότι αν ήθελαν θα μπορούσαν να προκαλέσουν πιο ισχυρή και την άλλη ότι ήθελαν σύγουρα να υπάρξουν θύματα! Μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, άρχισε η διοχέτευση προς τα πάντα πρόθυμα παπαγαλάκια των γνωστών ασφαλτικών σεναρίων. Κεντρικός πυρήνας αυτών των σεναρίων είναι πως πρόκειται για έναν έως τρεις «παλιούς», οι οποίοι έδωσαν τα φώτα τους σε κάποιους «νέους», τους οργάνωσαν και τους έμαθαν πώς να πραγματοποιούν τέτοιες ενέργειες. Γιατί μόνοι τους οι «νέοι» δεν μπορούν να οργανώσουν τέτοιες ενέργειες.

Τα αστικά κόμματα έσπευσαν, ως συειρά βίαιες ενέργειες, με αποκορύφωμα την τελευταία, που αποδεικνύουν ότι η πολιτική βία γενικά και ειδικά η πολιτική βία αντικαπιταλιστικού προσαντολισμού είναι μια φαινόμενο, αλλά ως διαστροφική συμπεριφορά κάποιων νοσηρών εγκεφάλων.

Από τότε μέχρι σήμερα έχουν γίνει μια σειρά βίαιες ενέργειες, με αποκορύφωμα την τελευταία, που αποδεικνύουν ότι η πολιτική βία γενικά και ειδικά η πολιτική βία αντικαπιταλιστικού προσαντολισμού είναι μια φαινόμενο με την προστάση της επιτηρησιακής πορείας με την αποδεικνύοντας ότι η πολιτική βία γενικά και ειδικά η πολιτική βία αντικαπιταλιστικού προσαντολισμού είναι μια φαινόμενο σε ένα κεντρικό αστυνομικό τμήμα, σε μια περίοδο που τα μέτρα ασφάλειας είχαν δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό σε όλη την Ελλάδα, και τώρα κατάφεραν να μια ακόμα φορά ανίσχυροι. Απλοί άνθρωποι, με εξαιρετικά απλά μέσα, χωρίς ιδιαίτερες γνώσεις, οπλισμένοι με θάρρος και αποφασιστικότητα, κατάφεραν να καταφράκωσουν το κύρος της Αστυνομίας. Μια φορά κατάφεραν να βάλουν τρεις εκρηκτικούς μηχανισμούς σε ένα κεντρικό αστυνομικό τμήμα, σε μια περίοδο που τα μέτρα ασφάλειας είχαν δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό σε όλη την Ελλάδα, και τώρα κ

■ Μονιμότητα χωρίς... μονιμότητα

ΤΗ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ των 3.000 συμβασιούχων που έχουν προσληφθεί στα ΚΕΠ υποσχέθηκε ο υφυπουργός Εσωτερικών Α. Ανδρεουλάκος, γιατί δεν πρέπει να πάτε χαμένη η πείρα που έχει αποκτηθεί. Οι υπαλληλοί των ΚΕΠ, όμως, δεν θα είναι σαν τους υπόλοιπους δημόσιους υπαλληλους. Θα αποτελέσουν ένα συγκεκριμένο κλάδο (Κλάδος Διεκπεραίωσης Αιτημάτων Πολιτιών), ώστε «άμα κλείνει (ένα ΚΕΠ) να μη σώζονται οι εργαζόμενοι!» Δηλαδή θα είναι μόνιμοι... μη μόνιμοι. Η θέση εργασίας τους θα εξαρτάται από τη λειτουργία του φορέα στον οποίο θα υπηρετούν!

■ Ασφαίρη
Εξεταστική

ΠΛΕΡΕΖΕΣ κρέμασαν οι βουλευτές της ΝΔ μετά το τέλος της κατάθεσης του πρώτου μάρτυρα στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής για την υπόθεση των εξοπλιστικών προγραμμάτων. Ο ταξίαρχος Τσιρογιάννης, στην κατάθεση του οποίου είχε στηριχτεί η ποινικοποίηση της υπόθεσης, δεν μπόρεσε να αντέξει τον βούμβαρδισμό των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ (τον τάραξαν στις ερωτήσεις πρώι και απόγευμα) και στο τέλος υπαναχώρησε ακόμα και από αυτά που είχε υποστηρίξει στον εισαγγελέα.

Η απόφηγη του Τσιρογιάννη ήταν πως δεν έπρεπε να αγοραστούν οι ρωσικοί πύραυλοι μικρού βεληνεκούς TOR M1, επειδή ο ελληνικός στρατός πρέπει να προμηθεύεται μόνο όπλα από χώρες μέλη του NATO. Αποδείχτηκε, όμως, ότι ασυμβατότητες παρουσιάζουν και οπλικά συστήματα από NATOϊκές χώρες και όχι μόνο τα ρωσικά. Ετσι, ήταν ιδιαίτερα εύκολο για τους Πασόκους να αποδείξουν ότι ο Τσιρογιάννης είναι ένας «NATOϊκός αξιωματικός» και επιπλέον ότι έχει δεσμούς με τη σημερινή κυβέρνηση.

Επί της ουσίας, από την κατάθεση Τσιρογιάννη δεν προκύπτουν ποινικές ευθύνες για κανέναν (στρατιωτικό ή πολιτικό). Το αν θα αγοραστούν όπλα ρωσικά ή ΝΑΤΟϊκά είναι ζήτημα εκτίμησης και η όποια απόφαση δεν συνιστά ποινικό αδίκημα. Αν, λοιπόν, και οι επόμενοι μάρτυρες είναι σαν τον Τσιρογιάννη, η κυβέρνηση και η ΝΔ θα αντιμετωπίσουν πρόβλημα, διότι οι Πασόσκοι θα τεράσουν στην αντεπίθεση (σε κάτι τέτοια είναι μανούλες). Επι, η Εξεταστική εξελίσσεται σε φιάσκο και αν μάλιστα συνεχίσει να λειτουργεί όπως κατά την εξέταση Τσιρογιάννη, δεν θα της φτάνουν δυο κοινοβουλευτικές θητείες για να ολοκληρώσει το έργο της. Η 14η Δεκέμβρη που μπήκε σαν καταληκτική ημερομηνία θεωρείται από όλους πλέον στόχος ανέφικτος.

Από τον εικονικό στον ταξικό αγώνα

Δεν ξέρω γιατί συνέχεια γυρίζω στο ευτυχισμένο καλοκαίρι του 2004. Ισως γιατί με συνέπαιρνε αυτός ο εθνικός ξεσηκωμός, έστω και αν δημιουργούνταν από άσχετο για την πορεία του τόπου θέμα, τον αθλητισμό και το ποδόσφαιρο. Ισως γιατί η ιστορία αυτού του τόπου με έκανε υπερήφανο, όπως όταν τη μάθαινα από τα εγχειρίδια του Δημοτικού, αποστειρωμένη από συγκρούσεις, αγώνες, δικτατορίες, Μακρονήσια, βασιλείες, ορθόδοξες εκκαθαρίσεις, δουλοκτησίες, μετανάστες από εδώ στα Νταχάου για την «ανόρθωση» των ξένων οικονομιών, μετανάστες από εκεί στα εδώ Νταχάου για την «ανόρθωση» της «ελληνικής» οικονομίας.

Τώρα έμεινα μόνος μου, με τον Κακαουνάκη, τον Αυτιά και τον Παππαδάκη. Με την Καλομοίρα, τα χιλιοταγμένα fame story, τα survivor, τα χιλιεξαντλημένα ριάλιτι και τα ερωτικά τρίγωνα, τετράγωνα και πεντάγωνα των σίσιων. Λεκάνια και αντά το ειμασταν «ευτυχισμένοι» ανθρωποι, αλλά είναι τράπεζες. Ο χαμογελαστός υπάλληλος που κάνει τις προσφορές δίνει τη θέση του στον αυστηρό που τηλεφωνεί δίκην εισαγγελέα (γεμίσαμε εισαγγελείς, ρε παιδιά) και προειδοποιεί αν δεν μπουν τα λεφτά.

ριολ. Ακομά και συντο το Champions League το κάνανε κάθε 15 μέρες και η δόση του δεν φτάνει για να με αποκομίζει ευτυχισμένο και εξαπατημένο, προβληματισμένο αλλά αισιόδοξο τα ζεστά βράδια του Οκτώβρη. Βέβαια, ο πολιτισμός μας προσφέρει πάρα πολλές εναλλακτικές λύσεις που άμα ψάχεις ή άμα ψάχεις πάρα πολύ δεν μπορεί κάπι «ποιοτικό» θα βρεις. Πάρε μια εφημερίδα, όνοιξε στα καλλιτεχνικά, εκπονητάδες θέατρα. Ε, μέσα σ' αυτά δεν θα βρεις δυο παραστάσεις; Ανοιξε στους κινηματογράφους. Χιλιάδες αιθουσες, δεν θα βρεις μια ταινία να σου κάνει; Με λίγο ζόρι όλο και κάπι θα βρεις. Μετά έχει απ' όλα. Μουσικές σκηνές με εξεζητημένες συνεργασίες -κάπι σαν τα ερωτικά τετράγωνα των σίριαλ-, μπαράκια με ελληνική ή άλλη «ποιοτική» μουσική, ταβέρνες με όλες τις γεύσεις που έχει ανακαλύψει ο άνθρωπος. Απ' όλα, ό,τι λαχταράει η ψυχή. Δεν θα 'πρεπει να είναι έτσι; Γιατί ζούμε λοιπόν; Για ένα καλοκαίρι που μοιάζει σαν να μη έγινε ποτέ; Που μας το υπενθυμίζει μόνο η δικαστική έρευνα που γίνεται για τον Κεντέρη, τον Τζέκο και τη Θάνου, μέχρι και αυτή να πάρει την άγουστα προς την συγκάλυψη;

Αμ, δεν ζούμε μόνο γι' αυ-

Κάπι σαν το περιβόλιτο 2004. Ξεκίνησε χαρογελαστό (γιατί δεν ήταν και πρέπει να σκιάζουν την ευτυχία μας τα εργοτικά απυχήματα στα ένδοξα στάδια και το ντόπινγκ των ένδοξων ελλήνων αθλητών, έστω και αν ορισμένοι από αυτούς δεν ήξεραν να μιλήσουν ελληνικά) και κατέληξε συνεφριασμένο. Πάλι καλά. Προσέξτε τώρα πως ξεδιπλώνεται η λογική του μικρότερου κακού, που μας έχουν ποτίσει μέχρι το μεδούλι και που ορισμένες φορές τα θελει και μας οργανισμός μας. Πάλι καλά που ο καλός θεός ή η Πανοργία του Αναστασιάδη διατηρούν ακόμα το καλοκαίρι και ο λογαριασμός των κοινόχρηστων παραμένει σε μη φυσιολογικά για την εποχή επίπεδα. Ευτυχώς. Γιατί όλα τα άλλα έχουν εκτοξευτεί στα ύψη. Το καλαθάκι της νοικουράς έγινε ιπτάμενος δίσκος. Πυροδοτούμενος με καινούργια καύσιμα από τα φροντιστήρια για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, τα αγγλικά, τα γερμανικά, τα ισπανικά, τα ρωσικά της δωρεάν παιδείας. Επεσε και ο γίγας Κίμωνας, που κυνηγούσε τους κερδοσκόπους στις λαϊκές με τα ματσούκια των δημοσιογράφων ως προτεταμένα πολυβόλα.

Υπάρχει, λοιπόν, σκοπός

Παράξει, Λοτσίν, Ορόστρος

στη ζωή μας. Ζούμε για να πληρώνουμε. Να πληρώνουμε, να δανειζόμαστε, για να ξαναπληρώσουμε. Δεν έχει σημασία αν δεν μπορούμε να απολαύσουμε τις στοιχειώδεις προσφορές της αναμάσωμενης πολιτιστικής δημιουργίας. Αν δεν μπορούμε, μένουμε στα ριάλιτι. Υπάρχουν άλλες κοινωνικές τάξεις, άλλες κοινωνικές ομάδες - Ελληνες και αυτοί, κυρίως Ελληνες- που τα απολαμβάνουν όλα με ζήλο περισσό! Γιατί αυτοί είναι μεν λαός -ελληνικός λαός, όπως εμείς- αλλά έχουν τον τρόπο τους. Εχουν ιδιοκτησία. Εργοστάσια, super market, υπηρεσίες, εμπορικά, μεγαλοκαταστήματα. Εχουν και καλοπληρωμένους υπαλλήλους. Manager, ειδικούς, δημοσιογράφους, δικαιοστικούς, μπάτσους. Δεν πτοούνται αυτοί από την ακρίβεια. Δεν τους νοιάζει αν ζουν για να πληρώνουν. Πληρώνουν γιατί είναι άρχοντες. Γιατί δεν εντάσ-

■ Σταμάτησαν την απέργια πείνας οι κρατούμενοι

Τα αιτήματα παραμένουν

Σταμάτησαν τις κινητοποιήσεις τους (απεργία πείνας και αποχή συσσιτίου) οι 800 κρατούμενοι στις φυλακές Μαλανδρίνου, Λάρισας, Πάτρας και Ναυπλίου. Οι ίδιοι έκριναν ότι δεν υπήρχαν οι όροι για τη συνέχιση της κινητοποίησής τους, δεδομένου ότι στις φυλακές οργιάζει η τρομοκρατία, οι με-

ταγωγές, οι απειλές, το ρουφιανιλίκι.

Τα αιτήματα που έθεσαν, βέβαια, παραμένουν ανεκπλήρωτα. Μόνο κέρδος που έμεινε είναι η ανάδειξή τους και η δέσμευση του ΔΣΑ για τη δημιουργία μιας επιτροπής που θα μελετήσει τα αιτήματα των κρατούμενων και θα προέρχεται στην κυβέρνηση.

Μαζικές απολύσεις στην Ιντρακόμ

Γύρω στους 1.600 από τους 5.000 εργαζόμενους που απασχολεί σχεδιάζει να απολύσει η INTPAKOM του «εθνικού προμηθευτή» Σ. Κόκκαλη. Αυτή η «δυναμικά αναπτυξισόμενη» επιχείρηση, που τόχια έψφιχνε να βρει εργαζόμενους με υψηλή ειδικευση και δεν έβρισκε, επειδή δεν υπάρχει σωστός επαγγελματικός προσανατολισμός στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Ποιος τα ξεχνάει όλ' αυτά, με τα οποία μας πιπλίζουν το μαλά τα τελευταία χρόνια;

κατέθεσε ήδη σχέδιο «οικειοθελών αποχωρήσεων», δίνοντας κάποια «κίνητρα» σε όσους δεχτούν να φύγουν μόνοι τους. Φυσικά, τα στελέχη ψιθυρίζουν στο αυτί των εργαζόμενων πως αν δεν δεχτούν να αποχωρήσουν οικειοθελώς, μέχρι τα τέλη Νοέμβρη, από το Δεκέμβρη θα αρχίσει τις απολύσεις. Τους βάζει δηλαδή το μαχαίρι στο λαιμό, όπως κάνει κάθε καπιταλιστική επιχείρηση που θέλει να ξεφορτωθεί κόσμο.

λό τα τελευταία χρόνια;
Η διοίκηση της επιχείρησης

■ Επιστολή στην «Κ» των πολιτικών κρατούμενων των ανδρικών φυλακών Κορυδαλλού

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Στις 20/10/2004 σταματήσαμε μια απεργία πείνας που διεξάγαμε με συνέπεια. Κυρίαρχο αίτημά μας από την αρχή διακρηύδαμε ότι αποτελούσε η κατάργηση του ειδικού καθεστώτος κράτησης και η άρση της απομόνωσης.

Αυτό που πετύχαμε εμείς και το κίνημα αληγεγγύης δεν ήταν απλώς η κατάργηση του απάνθρωπου και εξευτελιστικού κλουβιού, αλλά το ότι έπεισε ο τοίχος της σιωπής, της συσκότισης και της υποκρισίας. Φάνηκε ο εσοντωτικός χαρακτήρας των συνθηκών κράτησης, η εκδικητική αντιμετώπιση πολιτικών αντιπάλων από το καθεστώς, αναγνωρίστηκε η ιδιότητα των πολιτικών κρατουμένων.

Το ειδικό καθεστώς κράτησης βέβαια δεν ήταν παρά η συνέχεια της καταστρατήγησης

δικαιωμάτων και νόμων της αστικής δημοκρατίας στις ειδικές δίκες, με τις προσχεδιασμένες καταδίκες που διεκπεραίωσε η Δικαιοσύνη σαν ταξικός θεμάτος του καθεστώτος.

Αυτές οι παραβιάσεις και οι καινούργιες νομολογίες, όπως η τελευταία καθέρωση της συλλογικής ευθύνης, δεν αφορούν μόνο εμάς, αλλά ολόκληρο το κίνημα.

Δεν θα σταματήσουμε να παλεύουμε, να καταγγέλλουμε, να πληροφορούμε, να εξεκεπάζουμε αυτή την επίθεση, μέσω της Δικαιοσύνης, ενάντια στο κίνημα.

Τον αγώνα για την κατάργηση της απομόνωσης και των ειδικών συνθηκών κράτησης θα συνεχίσουμε με κάθε τρόπο και με όλες τις δυνάμεις μας, **ενωμένοι**. Ο αγώνας αυτός είναι δύσκολος και μακρύς, δεν μπορεί να εξα-

τομικεύεται και δεν μπορεί να τον οικειοποιείται κανένας.

Χαιρετίζουμε τους αγώνες των κρατουμένων στις άλλες φυλακές της χώρας και δηλώνουμε την ολληλεγγύη μας στα δίκαια αιτήματά τους.

Χαιρετίζουμε το κίνημα αλληλεγγύης, που απέδειξε για άλλη μια φορά ότι **ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ**.

Δημήτρης Κουφοντίνας

Σάββας Ξηρός

Χριστόδουλος Ξηρός

Βασίλης Ξηρός

Ηρακλής Κωστάρης

Χρήστος Τσιγαρίδας

■ Την Τρίτη στο Πολυτεχνείο Συνέλευση των Κινήσεων Αλληλεγγύης

Σε συνέλευση καλούν οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, την ερχόμενη Τρίτη 9 Νοέμβρη, στις 8 το βράδυ στο Πολυτεχνείο (κτίριο Γκίνη).

Θέμα της συνέλευσης είναι η πρετοιμασία πανελλαδικής διήμερης συνάντησης όλων των συλλογικοτήτων που έχουν δραστηριοποιηθεί στο κίνημα αλληλεγγύης. Γ' αυτό και είναι απαραίτητο αυτή η συνέλευση να έχει τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή.

■ Ενότητα: η ηλέξη κλειδί

Η επιστολή που έστειλαν στην «Κ» οι πολιτικοί κρατουμένοι των ανδρικών φυλακών Κορυδαλλού βάζει πολλά πράγματα στη θέση τους. Είναι η πρώτη συλλογική τοποθέτησή τους, μετά την απεργία πείνας, γιατί είναι η πρώτη φορά που βρέθηκαν όλοι μαζί, μετά τη μεταφορά του Χρ. Τσιγαρίδα από τις γυναικείες στις ανδρικές φυλακές και του Δ. Κουφοντίνα από το νοσοκομείο πίσω στη φυλακή.

Με την εκτίμηση που κάνουν για την πορεία της απεργίας πείνας και αυτά που κατέκτησε δεν νομίζουμε ότι μπορεί να διαφωνήσει οποιοδήποτε καλόπιστος άνθρωπος. Σήμειώνουμε, ότι ταυτόσημη ήταν και η εκτίμηση που έγινε στη γενική συνέλευση της Κατάληψης της Πρυτανείας, το βράδυ της Δευτέρας 18.10.04 (η απόφαση έχει δημοσιευτεί σε προγράμματος φύλο της «Κ»).

Το σημαντικό σ' αυτή την επιστολή-δήλωση είναι το πνεύμα ενότητας που αποπνέει και η καταδίκη κάθε προσωπικής στρατηγικής. Και είναι σημαντικό αυτό, γιατί η δήλωση προέρχεται από κρατούμενους που έχουν διαφορετικές στάσεις στις υποθέσεις για τις οποίες κατηγορούνται, διαφορετικές υπερασπιστικές στρατηγικές. Κρατούμενους από δυο διαφορετικές υποθέσεις (17Ν και ΕΛΑ), κρατούμενους που αναλαμβάνουν την ευθύνη της συμμετοχής τους στις οργανώσεις (Κουφοντίνας, Σάββας, Τσιγαρίδας) και άλλους, όπως π.χ. ο Κωστάρης που έχουν αρνηθεί σθεναρά την κατηγορία από την πρώτη σημείωση της σύλληψής τους.

Τί τους ενώνει; Η ιδιότητα του πολιτικού κραστούμενου. Το ειδικό καθεστώς κράτησης-εξόντωσης που υποφέρουν. Τα έκτακτα στρατοδικεία που πέρασαν και τα νέα που τους περιμένουν. Η θέση του καθένα στις υποθέσεις που κατηγορούνται είναι σεβαστή από τους άλλους. Και βέβαια, τους ενώνει η σχέση τους με το κίνημα αληγεγγύης, που δεν ξεχωρίζει «αθώους» και «ενόχους», αλλά τους υπερασπίστηκε και θα τους υπερασπιστεί όλους, με απόλυτο σεβασμό στην υπερασπιστική γραμμή του καθένα και με μοναδική προϋπόθεση ότι δεν συνεργάζονται με το αστικό κράτος.

Αυτό το λιγότελο κείμενο είναι, κατά τη γνώμη μας, μια σημαντική πολιτική παρέμβαση των πολιτικών κρατούμενων, σε σχέση όχι με την ελληνική κοινωνία αλλά με το κίνημα αληγεγγύης. Εμέσως πλην σαφώς, ορίζει ένα πλαίσιο σχέσεων ανάμεσα στους πολιτικούς κρατούμενους και το κίνημα αληγεγγύης. Ενα πλαίσιο σχέσεων στο οποίο πρέπει να κυριαρχεί η ενότητα μέσα στη διαφορετικότητα, για να θυμηθούμε ένα πολιότερο σλόγκαν. Εκείνο που θέλουμε να συμπληρώσουμε εμείς είναι πως και το κίνημα αληγεγγύης κατέκτησε αρκετά πρόγραμμα στη διάρκεια της απεργίας πείνας. Κατάφερε να διευρύνει την επιρροή του, να εγκαταλείψει αγκυλώσεις, να διεκαθαρίσει στόχους. Εκείνο που μένει είναι η αποκατάσταση μιας καλύτερης συνεργασίας με τους πολιτικούς κρατούμενους, για να είναι πιο αποτελεσματικός ο αγώνας.

■ Τη μεταφορά του σε Νοσοκομείο ζητούν οι γιατροί

Αμεσος κίνδυνος για την υγεία του Χρ. Τσιγαρίδα

Το καμπανάκι του κινδύνου για την υγεία του Χρήστου Τσιγαρίδα χτυπούν για ασθενή εμφανώς καταβεβλημένο σε κακή γενική κατάσταση η οποία επιβαρύνεται από τις συνθήκες κράτησης του, ο καθηγητής καταλήγει: «Θεωρούμε ότι ο ασθενής πρέπει να νοσηλευτεί σε οργανωμένο νοσηλευτικό κέντρο που να διαθέτει όλη την υποδομή ώστε να υποβληθεί σε ολοκληρωμένο κλινικό και εργαστηριακό έλεγχο και ειδικότερα σε triplex υπερηχητική παναρτηριογραφία και ψηφιακή σγειρογραφία αορτής και νεφρικών αρτηριών, κάτω άκρων, καρωτίδων και σπονδυλοβασικού συστήματος».

Ο καρδιολόγος Δημήτρης Φασίτσας, διευθυντής του Καρδιολογικού Ινστιτούτου Αθηνών, που έξετασε τον Χρ. Τσιγαρίδα στις 22.10.04, κάνει τις ίδιες διαπιστώσεις, επικεντρώνοντας περισσότερο στα προβλήματα της καρδιάς και ζητά να γίνουν σοβαρές εξετάσεις σε οργανωμένο νοσοκομείο.

Ος εκπρόσωπος της ΕΙΝΑΠ εξέτασε τον Χρ. Τσιγαρίδα στις 29.10.04 οι παθολόγοι Ολγα Κομποπούλου και Θανάσης Καραμπελής, οι οποίοι διαπιστώσαν ότι πάσχει από χρόνια αποφρακτική πολυαρτηριοπάθεια που αφορά τα στεφανιαία αγγεία της καρδιάς του (παλαιό έμφραγμα και χρόνια ισχαιμική καρδιοπάθεια), τα αγγεία του εγκεφαλού (παροδικά ισχαιμικά εγκεφαλικά επεισόδια), τα αγγεία των νεφρών (υπέρταση) και τα αγγεία των κάτω άκρων (άλγη κατά την κόπωση

με εμφύσημα, κυάνωση κ.λπ. σε παρόξυνση (βήχας παροξυσμικός με απνοϊκά φαινόμενα). Οι γιατροί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι «ο ασθενής έχει ανάγκη επεγγόντως νοσηλείας σε νοσοκομείο, με σκοπό να υποβληθεί σε θεραπεία, παράλληλα με την διενέργεια ελέγχου» (αναφέρουν μια σειρά εργαστηριακές εξετάσεις).

Και ενώ οι γιατροί εντοπίζουν τόσους και τόσο σοβαρούς κινδύνους, για τη φυλακή δεν τρέχει τίποτα. Ενας από τους γιατρούς της φυλακής, που προφανώς έχει μπερδέψει το ρόλο του γιατρού μ' αυτόν του βασιαστική, όχι μόνο θεωρεί πως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για την υγεία του πολιτικού κρατούμενου, αλλά και του κόβει φράμακα που παίρνει εδώ και χρόνια. Οι προστριβές του συγκεκριμένου γιατρού με τον Χρ. Τσιγαρίδα είναι συνεχείς. Ας καταλάβει, επιτέλους, η διεύθυνση των φυλακών ότι αυτή είναι υπεύθυνη για τη ζωή των κρατούμενων και όχι κάποια ανθρωπάρια που παριστάνουν τους γιατρούς. Αυτή είναι υποχρεωμένη εδώ και τώρα να αποφασίσει τη μεταφορά του Χρ. Τσιγαρίδα σε κρατικό νοσοκομείο, για να κάνει τις εξετάσεις που ζητούν τόσοι γιατροί.

Οι γιατροί συνέτησαν συνεχή οργανή και επανεξέταση του στο νοσοκομείο ύστερα από ένα μήνα. Οι συνθήκες της φυλακής, βέβαια, δεν επιτρέπουν ταχεία ανάρρωση, ειδικά στις βλάβες στην όρ

■ Ιστορίες (ραδιοτηλεοπτικής) αχρειότητας

Εμείς σας το είχαμε πει ότι θα γίνει έτσι και δεν διεκδικούμε εύσημα, γιατί δεν ήταν τίποτα το δύσκολο. Το ΕΣΡ, λοιπόν, απαγόρευσε τη μετάδοση της εκπομπής της Ράγιου από την τηλεόραση του Alphα, στην οποία εξευτελίζονταν άνεργοι για να βρει κάποιος δουλειά από εργοδότες που έπαιρναν μέρος στο «παιχνίδι». Ουδείς θα στενοχωρηθεί από το κόψιμο (ειδικά ο σταθμός που έκανε και τζάμπα διαφήμιση), εκτός ίσως από τον Μητσικώστα και την ομάδα του, που έκαναν μια καταλυτική σάτιρα της συγκεκριμένης ξεφτιλοεκπομπής και τώρα πρέπει να βρουν άλλο θέμα.

Σώθηκε η αξιοπρέπεια των ανέργων, λοιπόν. Στη δημόσια προβολή της, Γιατί ιδιωτικά μπορούν ελεύθερα να εξακολουθήσουν να εξευτελίζονται από εργοδότες, σύγχρονους δουλέμπορους, πολιτικάντηδες και λοιπές... φιλεργατικές δυνάμεις.

Εφτιαξε και λίγο το ίματζ του το ΕΣΡ. Γιατί με όσα έχουν δει το φως της δημοσιότητας γύρω από τις διαδικασίες της χορήγησης πιστοποιητικών διαφάνειας σε «διαπλεκόμενους» επιχειρηματίες, το κύρος αυτής της «ανεξάρτητης» αρχής έχει τρωθεί ανεπανόρθωτα. Λένε πολλά και διάφορα ο πρόεδρος του ΕΣΡΙ, Λασκαρίδης και ο αντιπρόεδρος Δ. Χαρολάμπης, αλλά και ο εσχάτως «ανανίψας» (έναντι του συγκροτήματος Μπόμπολα) έτερος αντιπρόεδρος Ρ. Μορώνης, για τις διαδικασίες που ακολουθούνταν στην έκδοση πιστοποιητικών διαφάνειας (τα καταψήφιζαν σταθερά μόνο τρία μέλη, οι I. Αυδή, T. Κουράκης και Γ. Παπακώστας), αλλά δεν απαντούν στο απλό ερώτημα: Πώς γίνεται και ένας όμιλος εταιριών πότε παίρνει το πιστοποιητικό με απλή απόφαση του Τμήματος Διαφάνειας, πότε με απόφαση της Ολομέλειας και πότε δεν το παίρνει; Αφού ο όμιλος είναι σταθερά ο ίδιος, γιατί έχουμε τρεις διαφορετικές μεθοδολογίες και αποφάσεις; Τί μεσολαβούσε και άλλοτε το Τμήμα χορηγούσε μόνο του το πιστοποιητικό ενώ άλλοτε το παρέπεμπε στην Ολομέλεια; Μήπως στη δεύτερη περίπτωση τύχαινε να παρεμβαίνουν ανταγωνιστικά συμφέροντα;

■ Θεσμολαγνεία και ουσία

Ιερή αγανάκτηση! Ακούς εκεί, να καλέσει ο Παπαληγούρας τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και να του ζητήσει να ασκήσει έφεση κατά του απαλλακτικού βουλεύματος για την υπόθεση του χρηματιστήριου! Ετρώθη βάναυσα η ανεξάρτησία της Δικαιοσύνης!

Τα πήραν στο κρανίο οι Πασόκοι. Αυτοί που επιτί τόσα χρόνια, ως γνωστόν, ουδέποτε έκαναν παρέμβαση στη Δικαιοσύνη. Τα πήρε στο κρανίο η Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων (πασοκικής πλειοψηφίας, για όσους δεν το γνωρίζουν), η οποία δεν έχει δει και δεν έχει ακούσει να έχει ξαναγίνει τέτοια παρέμβαση. Τα πήραν στο κρανίο διευθυντές και αρθρογράφοι ερημερίδων.

Που ήταν όλοι αυτοί, ρε παιδιά, όταν σύμπασα η πολιτική γηγεία έδινε γραμμή στους διάφορους δικαιοστικούς για το πώς θα χειριστούν τις υποθέσεις της 17Ν και του ΕΛΑ; Όταν ο πρωθυπουργός Σημίτης αποφαντόντας ότι δεν υπάρχει πολιτικό έγκλημα, δίνοντας γραμμή στους δικαιοτές που θα δίκαιων την υπόθεση; Δεν αντέχεται τόση υποκρισία. Δεν αντέχεται τόση θεσμολαγνεία. Ολος ο κόσμος έρει πως τα τηλέφωνα παίρνουν φωτιά κάθε φορά που είναι να δικαστεί μια σοβαρή υπόθεση. Ολος ο κόσμος έρει πως στους κύκλους των δικαιοτών υπάρχουν «λόγιποι» συνδεδεμένα με πολιτικά κόμματα και επιχειρηματικά συμφέροντα. Ας αφήσουν, λοιπόν, το παραμύθι για την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης, γιατί δεν το χάβει πλέον κανένας.

Λέτε να μην υπολόγισε ο Παπαληγούρας το θόρυβο που θα ξέσπαγε; Δυσκολεύμαστε να το πιστέψουμε. Η πλήρης κάλυψη που έσπευσε να του προσφέρει αμέσως το Μαξίμου (σε αντίθεση με τη στάση που κρατάει ένοντι υπουργών σε άλλες περιπτώσεις) δείχνει ότι ο Παπαληγούρας δεν λειτούργησε μόνος του και εν θερμώ, αλλά σε συνεννόηση με τον Καραμανλή. Εκανε αυτό που κρίθηκε ότι συμφέρει πολιτικά το κόμμα της ΝΔ. Είχε να διαλέξει ανάμεσα σε δυο μεθόδους. 'Η θα σήκωνε το τηλέφωνο και θα ζητούσε στα μουλωχτά από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει έφεση ή θα το έκανε ανοιχτά. Στην πρώτη περίπτωση, η κυβέρνηση θα εμφανίζοταν ως αμέτοχη. Στη δεύτερη περίπτωση, θα είχε μεν να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις κάποιων θεσμολόγων, ταυτόχρονα όμως θα «κιμλούσε στις καρδιές» δύλων εκείνων που την έχουν πατήσει άγρια στο χρηματιστήριο και που στήριξαν τη ΝΔ προσβλέποντας σε κάθαρση. Το κόστος από τους θεσμολόγων είναι ελάχιστο μπροστά στο πολιτικό κέρδος που εισπράττει η κυβέρνηση από τις στρατηγίες των ξεπουπουλισμένων «επενδυτών». Σ' αυτούς δείχνει ότι ενδιαφέρεται και ασκεί όση πίεση μπορεί να ασκήσει.

Κρεσέντο κοροϊδίας από τη ΓΣΕΕ

«Η ΓΣΕΕ αντιτίθεται σε κάθε περιοριστική πολιτική και αντιπαρατίθεται οθεναρά σε πολιτικές λιτότητας». Και μόνο αυτή η φράση από την απόφαση που πήρε η Ολομέλεια της Διοίκησης της ΓΣΕΕ την περασμένη Τρίτη, είναι αρκετή για να δικαιολογήσει ομαδικό φύσιμο των εργαζόμενων όλης της χώρας ενάντια στους γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Αρκεί να σκεφτούμε ότι το βασικό μεροκάματο στήμερα είναι 25,01 ευρώ και από την 1η Γενάρη του 2005 θα ανέβει στο αστρονομικό ύψος των 25,56 ευρώ, σύμφωνα με τη διετή Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που έχει υπογράψει η ΓΣΕΕ. Μέχρι τον Ιούλι του 2005, το μεροκάματο θα πάρει αύξηση 55 ολόκληρα λεπτά, με τις ευλογίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και αυτή έχει το θράσος να γράφει ότι «αντιπαρατίθεται σθεναρά σε πολιτικές λιτότητες». Το θράσος τους δεν έχει όρια.

Η ίδια απόφαση είναι γε-

μάτη από τέτοια παχιά λόγια. Είναι και η ΝΔ κυβέρνηση, βλέπετε, και πρέπει να ανέβουν λίγο οι τόνοι. Άλλοτε, στην εισήγηση του ο Πολυζωγόπουλος μίλησε περισσότερο ως στέλεχος του ΠΑΣΟΚ και λιγότερο ως πρέδρος της ΓΣΕΕ. Στο «διά ταύτα», όμως, τίποτα διαφορετικό από αυτό που γινόταν τα προηγούμενα χρόνια. Αποφάσισαν «τριήμερο κοινωνικής και κινηματικής δράσης» για τις 13-14-15 Δεκέμβρη, που θα περιλαμβάνει συλλολητήρια σ' όλες τις μεγάλες πόλεις και παναπτικού συλλολητήριο στις 15/12.

Η μόνη αντιπρόταση που υπήρχε ήταν αυτή του ΠΑΜΕ, που πρότεινε και 24ωρη απεργία. Η αγωνιστική πλειοδοσία είναι το πιο εύκολο πρόγραμμα, όταν απέναντι σου έχεις όλη την ξεφτίλα της ΓΣΕΕ. Γιατί κατά τα άλλα αντιπολίτευση συσίας δεν υπάρχει. Εξόδος από το σύστημα του αστικού γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, ρήγη μαζί του, δεν υπάρχει.

Οι κινήσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι σκέτη κοροϊδία. Το σύστημά της δεν μπορεί να εμπνεύσει τους εργαζόμενους, γιατί έρουν πολύ καλά ότι είναι ο διούρειος ίππος της κεφαλαιοκρατίας μέσα στο εργατικό κίνημα. Ομως, το σχήμα δεν αρκεί. Χρειάζεται η επόμενη κίνηση. Χρειάζεται η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Αυτή είναι υπόθεση των ιδιων των εργαζόμενων. Δεν μπορεί να προκύψει «εξ αποκαλύψεως». Είναι εύκολο να βρίζεις τους πουλημένους γραφειοκράτες, όμως η εποχή απαιτεί θέση και όχι μόνο όρηνση. Η εποχή απαιτεί ανασκούπωμα, κίνηση, πρωτοβουλία, δράση, από τον καθένα και την καθεμιά. Οχι να περιμένουμε κάποιους όλους (ποιους άραγε;) να μας φτιάξουν το νέο κίνημα. Μόνοι μας θα το φτιάξουμε, όταν ο καθένας μας πάρει την απόφαση ότι αυτό πρέπει να γίνει.

Οικοπεδοποιούν τα στρατόπεδα, ληστεύουν τον ΟΕΚ

Το κόλπο του Ολυμπιακού Χωριού τους άνοιξε την όρεξη. Στην περίπτωση αυτή έβαλαν τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας (ΟΕΚ) να κατασκευάσει το Χωριό, που δεν ήθελαν να κατασκευάσουν οι εργολάβοι. Αυτοί ανέλαβαν τις υπεργολαβίες και φυσικά κέρδισαν «τ' άντερά τους» κατασκευάζοντας ένα συγκρότημα κατοικιών με κόστος υπερτετραπλάσιο απ' αυτό που είχε ο ΟΕΚ στις άλλες κατασκευές του. Επειδή δεν μπορούσαν να δώσουν τα σπίτια σ' αυτό το κόστος, αποφάσισαν τελικά να τα δώσουν περίπου στα μισά, αλλά άβρικαν και τα κορόιδα να χρηματοδοτήσουν τη δουλειά, τον ΟΕΚ.

Σύμφωνα με τα όσα ανακοίνωσαν οι υπουργοί Εργασίας Π. Παναγιωτόπουλος και Εθνικής Αμυνας Σ. Σπηλιωτόπουλος, ο ΟΕΚ θα πάρει τα στρατόπεδα για να χτίσει εργατικές κατοικίες και ως αντιπαροχή θα κατασκευάσει διαμερίσματα (προδιαγραφών Ολυμπιακού Χωριού) για να κατοικούν οι καραβανάδες στις παραμεθόριες περιοχές.

Εύκολα μπορούμε να καταλάβουμε ότι και πάλι εκείνοι που θα θησαυρίσουν είναι οι εργολάβοι περιοχές της Αθήνας. Σου σηκωνόταν η τρίχα να ακούς μηχανικούς να αποκαλύπτουν ότι αντιπλημμυρικά έργα της τελευταίας δεκαετίας εκτελέστηκαν με μελέτες του 1934, ενώ μέχρι και πρόσφατα εκτελούνταν έργα με προβλέψεις της εικοσαετίας 1960-80. Πολιτικοί και εργολάβοι έπεσαν πάνω στην Αττική τα τελευταία χρόνια και της έφοργαν τα σωθικά. Ο κλέφων του ιλέψαντος. Να γίνονται έργα για την κονόμα,

■ Το διατροφικό σκάνδαλο καθά κρατεί

Οσο υπάρχει κέρδος θα τρώμε «Θάνατο»

Αλλο ένα διατροφικό σκάνδαλο συγκλονίζει την Ευρώπη. Ετσι τουλάχιστον θέλουν να το παρουσιάσουν, γιατί στην πραγματικότητα έχουμε μια ακόμα φάση του διαρκούς διατροφικού σκανδάλου. Μετά τις τρελές αγελάδες είχαμε τα διοξινούχα κοτόπουλα και τώρα φτάσαμε στα διοξινούχα βοοειδή και γαλακτοκομικά. Εδωσε μήπως κανείς καμιά πειστική εξήγηση για το πώς φτάσαμε σ' αυτή τη νέα φάση του σκανδάλου; Οχι βέβαια. Γιατί η μοναδική εξήγηση βρίσκεται στο κυνήγι του κέρδους, που σφραγίζει τη λειτουργία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Μόνο όταν τα πράγματα φτάσουν στο απρόχωρτο, πάρνουν κάποια μέτρα κι αυτά με γνώμονα πάντα την προστασία των μεγάλων επιχειρήσεων που ελέγ-

χουν τη διατροφική αλυσίδα.

Και τί να πεις για τον ανεκδιήγητο υφυπουργό Γεωργίας Α. Κοντό, που βγήκε σε ραδιοφωνική εκπομπή και δήλωσε ότι οι ειδικοί επιστήμονες τον διαβεβαίωσαν πως δεν παθαίνεις τίποτα από την κατανάλωση μικρής ποσότητας διοξινούχου γάλακτος! Δηλαδή, μας διαβεβαίωνε ότι το γάλα που πίναμε και το κρέας που τρώγαμε τόσο καρό ήταν εντάξει, οπότε δεν υπάρχει πρόβλημα αν φάμε και λίγο από τις χαλασμένες παρτίδες! Βλέπετε, οι εισαγωγείς πρέπει να πουλήσουν τις ποσότητες που εισήγαγαν. Άλλα και να ήθελε η κυβέρνηση να βάλει απαγορευτικό τουλάχιστον στις χαλασμένες παρτίδες δεν θα μπορούσε, γιατί ο μηχανισμός ελέγχου είναι ένα τεράστιο μπάχαλο, όπως έχουμε δείξει

πολλές φορές σε παλιότερα άρθρα μας. Είναι κοινό μυστικό όσων ασχολούνται με τα αγροτικά θέματα, ότι η Ολλανδία αποτελεί το μεγαλύτερο πλυντήριο μολυσμένων ζωικών προϊόντων. Ουδείς, όμως, στην ΕΕ έχει τη βουλήση να μπλοκάρει αυτό το όργιο, γιατί αυτό απαιτούν οι καπιταλιστικές ισορροπίες στο εσωτερικό της ΕΕ. Αν ήταν καμία Βουλγαρία, τότε θα είχαν σφραγίσει τα σύνορά της και θα την έβαζαν σε πολύχρονη καραντίνα. Μήπως, από την άλλη, μπορεί η ελληνική κυβέρνηση να μας πει πόσους δικούς της ελέγχους σε εισαγόμενα τρόφιμα έχει πραγματοποιήσει; Εντάξει, στα σύνορα δεν μπορεί να απαγορεύεσε τη διακίνηση, βάσει της ευρωπαϊκής νομοθεσίας, όμως ελέγχους ουδείς της απαραγούμενοι αυτοί οι ελεγχοί, που μέχρι στιγμής έχουμε φάει τρελές αγελάδες,

διοξινούχα κοτόπουλα, διοξινούχο κρέας και γάλα. Μόνο αυτά; Οχι βέβαια. Εκτός αν υπάρχουν αφελείς που να πιστέψουν ότι κατά τα άλλα ολα είναι αυστηρά ελεγμένα και κατάλληλα για φαγητό.

Πάντως και το διοξινούχο γάλα θα το φάμε κανονικότατα. Οχι μόνο αυτό που ήδη φάγαμε, αλλά και το υπόλοιπο. Γιατί οι παρτίδες έχουν διοσπαρτεί σε όλη την ΕΕ (και στη χώρα μας φυσικά) και μέχρι να γίνουν οι δειγματικοί ελεγχοί που έχει ζητήσει η Κομισιόν, τα προϊόντα θα πουλιούνται κανονικότατα. Αυτό είναι ένα παλιό κόλπο, για να προστατεύονται τα μεγάλα συμφέροντα που κρύβονται πίσω απ' αυτό το εμπόριο. Μιλούν για ελέγχους και μέχρι να γίνουν αυτοί οι παρτίδες έχουν πουληθεί.

■ Με εγκύλιο-κουρελού του Ε. Μπασιάκου

Ξεπερνούν και το δασοκτόνο νόμο του ΠΑΣΟΚ

Ο. Ε. Μπασιάκος στις 26/10/2004 έδωσε στη δημοσιότητα την υπ' αριθ. 1099 εγκύλιο εφαρμογής του δασοκτόνου νόμου 3208/2003, που ψηφίστηκε στις 3 Δεκέμβρη του 2003 μόνο από το ΠΑΣΟΚ. Είναι η δεύτερη στη σειρά εγκύλιος που έχει εκδώσει μέχρι σήμερα ο υπουργός Γεωργίας (η πρώτη είχε εκδοθεί στις 25 Μάρτιου 2004). Και στις δύο εγκυλίους (που συντάχτηκαν από το στενό περιβάλλον του Ε. Μπασιάκου) αγνοήθηκαν σκόπιμα οι εισηγήσεις των αρμόδιων Διευθύνσεων. Αγνοήθηκαν, γιατί εισηγούνταν άμεση νομοθετική παρέμβαση που προέβλεπε την κατάργηση του άρθρου 1 και όλων των αντισυνταγματικών διατάξεων του δασοκτόνου νόμου 3208/2003, που οδηγούν, εάν εφαρμοστούν, στην αλλαγή χρήσης δεκάδων εκατ. στρεμμάτων δασών και δασικών εκτάσεων. Αγνοήθηκαν ακόμη αυτές οι εισηγήσεις από τον Ε. Μπασιάκο, γιατί ήθελε μια εγκύλιο-κουρελού στην οποία θα συμπεριλάβει και άλλες δασοκτόνες διατάξεις, που διευρύνουν τον αποχαρακτηρισμό κι άλλων δασών και δασικών εκτάσεων, που αυτή τη στιγμή δεν είμαστε σε θέση να πούμε ακριβή νούμερα για την έκτασή τους.

Πριν περάσουμε στον σχολιασμό της εγκυλίου-κουρελούς, κρίνουμε σκόπιμο να παρουσιάσουμε τις θέσεις του Ε. Μπασιάκου και άλλων στελέχων της ΝΔ κατά τη διάρκεια της συζήτησης του δασοκτόνου τόσο στη Διαρκή Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου (ΔΕΠΕ) της Βουλής όσο και στην Ολομέλεια. Θυμίζουμε ότι το κόμμα της ΝΔ από την πρώτη στιγμή είχε βάλει στη ΔΕΠΕ το ζήτημα ότι το νομοσχέδιο αυτό πρέπει να συζητηθεί στη

ολομέλεια της Βουλής γιατί αποτελεί νόμο εκτελεστικό του Συντάγματος. Το ΠΑΣΟΚ, όμως, μεθόδευσε έτσι τα πράγματα στην ΔΕΠΕ, ώστε να εξασφαλίσει την απόρριψη του αιτήματος των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Ετοι η ΝΔ, μετά τη σύζητηση και ψήφιση του άρθρου 2, αποχώρησε από τη ΔΕΠΕ της Βουλής καταγγέλλοντας τις μεθοδεύσεις του ΠΑΣΟΚ.

Ο Ι. Τζαμτζής (εισηγητής της ΝΔ), Γ. Σαλαγκούδης και Π. Παυλόπουλος (κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι) και ο νυν υπουργός Γεωργίας Ε. Μπασιάκος έκαναν πολλές παρεμβάσεις για το χαρακτήρα του δασοκτόνου νομοσχέδιου, για τις επιδιώξεις του ΠΑΣΟΚ μέσω αυτού, για την αγνόηση των αρμόδιων υπηρεσιακών παραγόντων και των αρμόδιων τημάτων του Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης και ανακοίνωσαν τη δέσμευσή τους, ότι όταν η ΝΔ γίνει κυβέρνηση θα φτιάξουν άλλο νόμο για τα δάση.

Αρχίζουμε με τις τοποθετήσεις του εισηγητή της ΝΔ Ι. Τζαμτζή. Στις 19 Νοέμβρη του 2003 στην πρώτη παρέμβασή του στη ΔΕΠΕ είχε πει στην Ολομέλεια της βουλής:

«Το νομοσχέδιο που έφερε η κυβέρνηση για ψήφιση στη Βουλή ελάχιστα προβλήματα επιλύει, αλλά δημιουργεί πάρα πολλά. Το νομοσχέδιο αυτό είναι προεκλογικό, αποσπασματικό, αυθαίρετο, δασοκτόνο και αντισυνταγματικό. Γι' αυτό η ΝΔ θέτει θέμα συνταγματικής του νομοσχέδιου και ζητεί να συζητηθεί τούτο κατά το άρθρο 100 του Κανονισμού της Βουλής».

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν και οι δύο κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι της ΝΔ, γι' αυτό, λόγω χώρου, δεν θα παραθέσουμε αποσπάσματα από τις παρεμβάσεις τους. Μόνο ο Ε. Μπασιάκος ήταν πιο συγκρατημένος στους χαρακτηρισμούς του για το δασοκτόνο νομοσχέδιο κι αυτό, αν κρίνουμε από την τωρινή του στάση, δεν πρέπει να έγινε τυχαία. Εκτιμώντας, πιθανό, ότι θα γινόταν υπουργός η υφουπουργός Γεωργίας στην κυβέρνηση της ΝΔ και έχοντας στο μυαλό του ότι όταν θα ερχόταν εκείνη η ώρα θα προχωρούσε στην εφαρμογή του δασοκτόνου νόμου, θεώρησε φρόνιμο να πει αυτά που είπε.

«Το νομοσχέδιο αυτό έχει εκλογική στόχευση... Επιχειρείτε την αναδιονομή της δασικής γης, την απελευθέρωση δασών και δασικών εκτάσεων μέσω νέων ορισμών για το τι είναι δάσος και δασική έκταση και μέσω πονηρών διατάξεων επιδιώκετε την αλλαγή χρήσης των δασών. Βασικός στόχος και επιδιώκετε την νομοσχέδιον είναι ο περιορισμός των δασών και των δασικών εκτάσεων, αυτό όμως γίνεται άναρχα και όπως βλεύει τους καταπατητές. Επιδιώκετε τον περιορισμό της δασικής γης της δασικής και επιδιώκετε την απεμπόληση των δικαιωμάτων του δημοσίου στη δασική γη

υπέρ των καταπατητών και την άναρχη οικιστική αξιοποίηση της δασικής γης... Με τις διατάξεις αυτού του νομοσχέδιου αποχαρακτηρίζονται επτά εκατ. στρέμματα διάσπαρτα δάση, ένδεκα εκατ. στρέμματα αραιών θάμνων και 15.9 εκατ. στρέμματα χορτολιβαδικής έκτασης. Αφορά ουσιαστικά παραλακές εκτάσεις, εκτάσεις σε νησιά, συνοικιά, δηλαδή, θα αποχαρακτηρίζονται σε τρεις εκατόμβες από την τωρινή του στάση.

Στις 3 Δεκέμβρη του 2003 ο Ι. Τζαμτζής είχε πει στην Ολομέλεια της βουλής:

«Το νομοσχέδιο που έφερε η κυβέρνηση για ψήφιση στη Βουλή ελάχιστα προβλήματα επιλύει, αλλά δημιουργεί πάρα πολλά. Το νομοσχέδιο αυτό είναι προεκλογικό, αποσπασματικό, αυθαίρετο, δασοκτόνο και αντισυνταγματικό. Γι' αυτό η ΝΔ θέτει θέμα συνταγματικής του νομοσχέδιου και ζητεί να συζητηθεί τούτο το προβλήμα από τις απελευθερωτές της προβλήματα που αναδείχτηκαν κατά την διάρκεια εφαρμογής του δασοκτόνου νόμου».

Και τα τέσσερα αυτά στελέχη της ΝΔ στις παρεμβάσεις τους δεσμεύτηκαν, ότι όταν η ΝΔ γίνει κυβέρνηση θα αλλάξει το δασοκτόνο νόμο και ότι στη συζήτηση θα πάρουν μέρος τόσο οι αρμόδιοι υπηρεσιακοί παράγοντες όσο και τα τμήματα του Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης. Θα παραθέσουμε την ποποθέτηση του Ε. Μπασιάκου, για να τη συγκρίνετε με την τωρινή του στάση.

Στις 19 Νοέμβρη του 2003, πρώτη μέρα συζήτησης του δασοκτόνου νομοσχέδιου στην ΔΕΠΕ, ο Ε. Μπασιάκος είχε πει στην Ολομέλεια της βουλής:

«Τρέπετε να δοθεί ένα τέλος στην κατάσταση που εμφανίζεται σήμερα, αλλά από μπορε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7
υπηρεσίες ασφάλειας του στρατού. Γιατί όχι και στην Ελλάδα ή οπουδήποτε άλλου στον κόσμο;

Αστυνομικός μηχανισμός ανίκητος δεν υπάρχει. Τα περισσότερα που λέγονται για τις δυνατότητες αυτών των μηχανισμών είναι προπαγάνδα του τρόμου. Παραφουσκώνουν τις δυνατότητες, διαδίδουν πολλά και διάφορα, για να λειτουργεί αυτή η προπαγάνδα αποτρεπτικά. Για να παραλύει αντιστάσεις, όχι μόνο στο πεδίο των βίαιων ενεργειών, αλλά ακόμα και στο πεδίο των ενεργειών που ζεκινούν νόμιμες και οδηγούνται σε σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής. Εδώ και πολλά χρόνια, μαζικότατες διαδηλώσεις οδηγούνται στην υποταγή στην αστική νομιμότητα ή, όταν έρχονται σε σύγκρουση με τα ΜΑΤ, οδηγούνται στη διάλυση, επειδή υπάρχει μια αντίληψη για το άτρωτο και ανίκητο της Αστυνομίας και δεν γίνεται η παραμικρή προετοιμασία για το ενδεχόμενο μιας σύγκρουσης με τις δυνάμεις της. Ετοι, ολόκληρα κινήματα έχουν μετατραπεί σε καρπαζοεισπράκτορες των μπάτσων.

Τα σημειώνουμε όλα αυτά γιατί θεωρούμε πως η μεγαλύτερη προσφορά αυτών των βίαιων αντικαπιταλιστικών - αντικρατικών ενεργειών, ιδιαίτερα σήμερα, είναι ότι διαλύουν τους μύθους για το άτρωτο της Αστυνομίας. Αποδεικνύουν ότι οι μηχανισμοί καταστολής είναι κόσκινο, φτάνει να επιλέξεις πού, πότε και πώς θα τους πλήξεις. Με απλό μέσα, χωρίς ιδιαίτερη περίοριση και εκπαιδευση, μπορεί μια ομάδα ανθρώπων να τους επιτρέψει βαρύτατα πλήγματα. Αυτό, άλλωστε, αποδείχθηκε και από τη δράση οργανώσεων όπως η 17Ν και ο ΕΛΑ, που έχουν κλείσει τον κύκλο τους.

Επίσης, αυτή τη φορά δεν είχαμε έντονη πρακτορολογία και προβοκατορολογία από εκείνους που επιδιόνται με ευχαρίστηση στο συγκεκριμένο πολιτικό στορ. Ο Περισσός, για παράδειγμα, περιορίστηκε σε μερικούς υπαινημούς από τον «Ριζοσπάστη», που έγραψε ότι η ενέργεια «προκαλεί πολλά ερωτηματικά», ότι «χάθηκε ο έλεγχος» (μάλλον ηθελημένα) από την ΕΛΑΣ και ότι «η επίθεση έγινε λίγες μέρες πριν από τον εορτασμό της εξέγερσης του Πολυτεχνείου». Τα υπόλοιπα αφήνονται στη γόνιμη φαντασία των αναγνωστών της φυλλάδας του Περισσού, που είναι εκπαιδευμένοι να βλέπουν ασφαλίτες και πράκτορες πίσω από κάθε μοχχητική ενέργεια. Εν προκειμένω αναρωτιούνται μόνο για τις συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Για το ότι πρόκειται για ενέργεια «σκοτεινών μηχανισμών» δεν

Παραλειπόμενα μιας έκρηξης

έχουν καμιά αμφιβολία.

Δεν ακούσαμε ούτε διαβάσαμε, επίσης, τις γνωστές βλακώδεις αναλύσεις που υποστηρίζουν ότι οι μαχητικές ενέργειες «αντικειμενικά» διευκολύνουν το κράτος να πάρει κι άλλα κατασταλτικά μέτρα. Είμαστε, όμως, σήμουροι ότι αν πυκνώσουν αυτές οι ενέργειες θα δούμε και αυτές τις αναλύσεις. Οταν υπάρχει αδυναμία πολιτικού αντίλογου, επιστρατεύονται πάντοτε φοβικές και ντροπιαστικές θεωρίες. Λες και το κράτος περίμενε την οποιαδήποτε ενέργεια για να γεμίσει την Αθήνα με ρουφιανοκάμερες και να προσλάβει χιλιάδες νέους μπάτσους. Αντίθετα, ο προβληματισμός ότι τέτοιες ενέργειες πλήγτουν το κύρος του κράτους και αποδεικνύουν ότι οι μηχανισμοί του είναι οσθροί ούτε που περνάει από το μυαλό όσων υποστηρίζουν αυτές τις θεωρίες.

■ Να ανοίξει η συζήτηση

Υπάρχουν, βέβαια, και εκείνοι που δεν αντιμετωπίζουν δαιμονολογικά αυτές τις ενέργειες, ούτε κατατάσσουν τους οργανωτές τους στους «εχθρούς του λαϊκού κινήματος», αλλά - ακόμα και όταν διαφωνούν μαζί τους - προσπαθούν να τις εντάξουν σε ένα κοινωνικοπολιτικό πλαισίο. Κι ακόμα παραπέρα, να οργανώσουν μια συζήτηση για το «επαναστατικά δέοντα» κάθετη.

Από τις στήλες της «Κ» έχει επισημανθεί και με άλλη ευκαιρία πως, ειδικά μετά τα γεγονότα της τελευταίας διετίας, είναι απαραίτητο να ξεκινήσει μια μεγάλη συζήτηση μέσα στο επαναστατικό κίνημα, με τη συμμετοχή και των συντρόφων που έχουν αναλάβει πολιτική ευθύνη για συμμετοχή σε οργανώσεις του ένοπλου. Μια συζήτηση όχι για να καταδικαστεί η μια ή η άλλη κατεύθυνση, αλλά για να βγουν συμπεράσματα χρήσιμα για την επαναστατική ανασυγκρότηση του κοινωνικού κινήματος, που δεν περνάει και τις καλύτερες μέρες του. Ας μας επιτραπεί, λοιπόν, να καταθέσουμε έναν προβληματισμό γ' αυτή τη συζήτηση.

Ενα από τα βαριδιά που εμπόδισαν αυτή τη συζήτηση να πάρει ουσιαστικό χαρακτήρα από το 1974 μέχρι σήμερα είναι ένας φετιχισμός ως προς τα μέσα και τις μορφές πάλης. Ενας φετιχισμός που δεν αφορούσε μόνο τις οργανώσεις του ένοπλου, αλλά και τις οργανώσεις που ακολουθούσαν διαφορετική τακτική. Οφελούμε να πούμε ότι οι οργανώσεις που έκαναν ένοπλη πάλη στη μεταπολιτευτική Ελλάδα ουδέποτε διακήρυξαν μια τέτοια ελιτιστική αντίληψη, όσο κι αν η δράση τους ενδεχομένως από κάποιους προσλαμβανόταν ως τέτοια. Είναι άλλο πράγμα, όμως, να πεις ότι πρακτικά

γύρω από το ένοπλο ή μη ένοπλο, ξεφεύγει από την ουσία της, που είναι η **ΤΑΚΤΙΚΗ**, και μεταφέρεται στα μέσα πάλης, που αποτελούν στοιχείο της τακτικής, δεν είναι όμως η **ΤΑΚΤΙΚΗ**.

Ας θυμηθούμε μερικές παλιές καλές αλήθειες.

Η εργατική τάξη είναι η πρωτοπόρα τάξη της καπιταλιστικής κοινωνίας, όχι επειδή αυτό επαγγελθήκε κάποιος προφήτης, αλλά επειδή είναι μια τάξη που συνδέεται αίμεσα με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και που για να απελευθερώσει τον εαυτό της πρέπει να απελευθερώσει ολόκληρη την κοινωνία, τοσκιζόντας τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και το αστικό κράτος.

Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ιδιαίτερης της τάξης και όχι κάποιας φωτισμένης πρωτοπορίας. Καμιά φωτισμένη πρωτοπορία δεν μπορεί να απελευθερώσει την εργατική τάξη και ολόκληρη την κοινωνία ερήμην τους ή απλά με τη σιωπή της στήριξης.

Καθήκον των επαναστατικών πρωτοποριών, λοιπόν, είναι να «μπάσουν» τις επαναστατικές ιδέες μέσα στο αυθόρυμπο εργατικό και ευρύτερα το κοινωνικό κίνημα. Να βοηθήσουν να αναπτυχθεί η ταξική συνείδηση και να συγκροτηθεί ένα κίνημα ικανό όχι μόνο να αντιστέκεται στους καθημερινούς σφρετερισμούς του κεφαλαίου και του κράτους του, αλλά να αντεπιπτεί και να νικήσει.

Υπάρχει, βέβαια, και μια άλλη αντίληψη που υποστηρίζει ότι η κοινωνική απελευθέρωση είναι πρωτίστως μια πρωστική υπόθεση, με την έννοια ότι το άτομο είναι εκείνο που αλλάζει αντιλήψεις (μέσα από ποιες διαδικασίες άρσης;) και πώς θα εντάξουν σε ένα κοινωνικοπολιτικό πλαισίο. Κι ακόμα παραπέρα, να οργανώσουν μια συζήτηση για το «επαναστατικά δέοντα» κάθετη.

Από τις στήλες της «Κ» έχει επισημανθεί και με άλλη ευκαιρία πως, ειδικά μετά τα γεγονότα της τελευταίας διετίας, είναι απαραίτητο να ξεκινήσει μια μεγάλη συζήτηση μέσα στο επαναστατικό κίνημα, με τη συμμετοχή και των συντρόφων που έχουν αναλάβει πολιτική ευθύνη για συμμετοχή σε οργανώσεις του ένοπλου. Μια συζήτηση όχι για να καταδικαστεί η μια ή η άλλη κατεύθυνση, αλλά για να βγουν συμπεράσματα χρήσιμα για την επαναστατική ανασυγκρότηση του κοινωνικού κινήματος, που δεν περνάει και τις καλύτερες μέρες του. Ας μας επιτραπεί, λοιπόν, να καταθέσουμε έναν προβληματισμό γ' αυτή τη συζήτηση.

Ενα από τα βαριδιά που εμπόδισαν αυτή τη συζήτηση να πάρει ουσιαστικό χαρακτήρα από το 1974 μέχρι σήμερα είναι ένας φετιχισμός ως προς τα μέσα και τις μορφές πάλης. Ενας φετιχισμός που δεν αφορούσε μόνο τις οργανώσεις του ένοπλου, αλλά και τις οργανώσεις που ακολουθούσαν διαφορετική τακτική. Οφελούμε να πούμε ότι οι οργανώσεις που έκαναν ένοπλη πάλη στη μεταπολιτευτική Ελλάδα ουδέποτε διακήρυξαν μια τέτοια ελιτιστική αντίληψη, όσο κι αν η δράση τους ενδεχομένως από κάποιους προσλαμβανόταν ως τέτοια. Είναι άλλο πράγμα, όμως, να πεις ότι πρακτικά

αυτές οι οργανώσεις δεν πετύχαιναν την ανύψωση του επιπτέδου της ταξικής συνείδησης και άλλο να τους φορτώσεις αυτή την «αρχοντική», ελιτιστική αντίληψη. Σε τελευταία ανάλυση, και οι οργανώσεις του ένοπλου θα μπορούσαν να βάλουν τα ίδια ερωτήματα προς τις οργανώσεις που δεν δικαιούνται να πετύχαιναν την ανύψωση της ταξικής συνείδησης.

Ας θυμηθούμε μερικές παλιές καλές αλήθειες. Η εργατική τάξη είναι η πρωτοπόρα τάξη της καπιταλιστικής κοινωνίας, όχι επειδή αυτό επαγγελθήκε κάποιος προφήτης, αλλά επειδή είναι μια τάξη που δεν δικαιούνται να πετύχαιναν την ανύψωση της ταξικής συνείδησης.

Ετοι, όμως, η συζήτηση που είναι η πρετόπεδη της αστικής ιδεολογίας, τη βλέπουμε παντού. Ακόμα και στα τραγούδια του συρμού, ακόμα και στις απλές κουβέντες των ραδιοφωνικών παραγωγών, που κλείνουν τις εκπομπές τους ευχόμενοι στους ακροατές τους «να περνάτε καλά και να προσέχετε τον εαυτό σας». Το κοινωνικό σώμα έχει κατακε

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Στο χώρο του τραγουδιού έχει απλώσει τα δίχτυα της η αντιυπηρεσιακή τρομοκρατία (σας είπα ρε παιδιά, κόφτε την την δυσλεκτική Κοκκινοσκουφίτσα), για να εντοπίσει τα τραγούδια που καλλιεργούν και στηρίζουν την τρομοκρατία. Ηδη στα χέρια των ανεύθυνων βρίσκεται ένας μακρύς κατάλογος με τραγούδια που περιέχουν τρομοκρατικά υπονούμενα. Ο συντάκτης μας Αγαθαρχίδης Κακαμιουνάκης τρύπωσε στα όρια της υπηρεσίας και πήρε στοιχεία από τον κατάλογο που αναμένεται να οδηγήσει πολλούς στο ελληνικό τμήμα του Γκουαντανάμο (λειτουργεί με τη μέθοδο του franchising). Πρώτο στη λίστα είναι το περιβότο «κούτσο φόρεμα», αφού οι ανεύθυνοι βρήκαν ότι αναφέρεται σε Κουφοντίνα και Τσιγαρίδα (Κου-Τσι). Ακολούθως υπάρχουν δεκάδες τραγούδια που αναφέρονται στον ΕΛΑ («ΕΛΑ πάρε με» που ερμηνεύει ο Γιάννης Χαρούλης, «ΕΛΑ να δεις» με την Θεοδοσία Τσάτσου, καθώς και το «ΕΛΑ απόψε στου Θωμά» που αναφέρεται στον Θωμά Σερίφη κι αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο για τη δεωρία των συγκοινωνούντων ανθρακοχείων και τη σχέση των οργανώσεων με ταξί τους. Άλλα τραγούδια με ύποπτο περιεχόμενο είναι το «ΕΛΑ έρωτα αντάρτη με την βόμβα σου στα χέρια» του Νίκου Πορτοκάλογλου (εδώ έχουμε σωρεία αποδείξεων: ΕΛΑ, αντάρτη, βόμβα), το «Άλιθια σε λυπάμαι» της Σωτηρίας Λεονάρδου για την Ρομέρο, «Η Κική κάθε βράδυ» του Φοίβου Δεληθερούρια για την Σωτηροπούλου, «Δημήτρη μου, Δημήτρη μου, μου τ' κλεισες το σπίτι μου» της Αλίκης Βουγιουκλάκη για τον Κουφοντίνα καθώς και όλα τα τραγούδια που άμεσα αναφέρονται στην 1η Μάη και τη 17 Νοέμβρη. Τέλος, υπάρχει ένας εξίσου μακρύς κατάλογος τραγουδιών για ύποπτους στίχους ή λέξεις: «Κυρ-Αλέκο (Γιωτόπουλος) με το πράσινο γιλέκο» του Ζαμπέτα, «Στα είπα όλα (Μπακατσέλεντης), φύλα με τώρα» των Μάλαμα-Πασχαλίδη, «Κάτσε καλά» του Μακεδόνα (Κα-Τσε=Καρατσώλης-Τσελέντης) και το γνωστό σουζέ «πάρε μου μια πίπα» (Πιπα=Πινό-Παπαναστασίου). Αξίζει να σημειωθεί ότι ήδη έχει ασκηθεί δίωξη κατά των υπευθύνων των τραγουδιών «αντιλαλούν οι φυλακές» και «στο κελί 33 μέσα στον Κορυδαλλό» καθώς και κατά του Θανάση Παπακωνσταντίνου («του κάτω κόσμου οι φυλακές»). Η έρευνα συνεχίζεται και σύντομα θα ολοκληρωθεί, ώστε να εξαλειφθεί οριστικά κάθε αναφορά σε τρομοκρατική δραστηριότητα, πρόσωπα και σκαταστάσεις.

* Ο Δήμος Χοριάπη, ο συνεταιρισμός μηχανικών και η «Κισσός Α.Ε.» ζητούν αποζημίωση 13,5 εκατομμυρίων ευρώ από τους οικολόγους της Θεσσαλονίκης, επειδή δεν άφησαν να γίνει τοιμέντο μια ακόμη δασική περιοχή. Γνώμη της Κοκκινοσκουφίτσας αλλά και πολλών ζώων του δάσους (μετά από δημοσιολόγηση) είναι ότι τέοις ενέργειες απειλούν την «καλύτερη δημοκρατία που είχαμε ποτέ» και οι οικολόγοι δια πρέπει να μεταφερθούν σε ειδικό κελί με πολλαπλά ισόβια. Κι αν δεν έχουν λεφτά για την αποζημίωση, καινοσοκούλες! Slow the much-oil.

* Είχε συλληφθεί το 1999 για παράνομες ελληνοποιήσεις. Αδωάθηκε με βούλευμα, έγινε διοικητής στα Πιατήσια και εξέδιδε ταυτότητες αντί 4.000 ευρώ. Φυσικά πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό.

* Άλλο ένα μεμονωμένο περιστατικό στην Ηλεία, με πλαστές άδειες σδήγησης. Και διάφορα άλλα μεμονωμένα περιστατικά καθημερινά.

* Το 7,7% των απασχολούμενων στο νομό Θεσσαλονίκης είναι μετανάστες. Το ίδιο και το 8,5% στη νησιαγωγεία, το 25,8% στα γυμνάσια και το 14,2% στα λύκεια. Μεγάλο πρόβλημα για τον νομάρχη και τους ομοιδεάτες του. Κι αν ανέμεσά τους υπάρχουν και γαγ, το πρόβλημα αγγίζει και τον «Ξανδό», καθώς και τον αρχιεπίσκοπο.

* Μεδαύριο (8/11) έχει γενέδλια εκείνος ο υπέργρηφος τύπος, που όταν δεν αρδρογραφεί για συγχαρητήρια στη Χαλκιά, τα βάζει με πωλήτριες στα σούπερ μάρκετ. Ο άνδρωνος με το μυστρί, ο Στυλιανός Πατακός ντε. Κλείνει τα 92 (καλά μου λέγανε ότι οι καλοί φεύγουν νωρίς)...

* Κι επειδή, όπως έλεγε κι ο Ντίνος Ηλιόπουλος, «αυτά πάνε μαζί, όταν σκάει μια βόμβα εδώ, σκάει και μια παραπέρα», την ίδια μέρα του 1935 γεννήθηκε και ο Αλέν Ντελόν, ένθερμος διασώτης του Λεπέν, ρατσιστής, μπάτσος ή άλλου είδους τραμπούκος στη μεγάλη οδόνη.

* Γενέδλια την Παρασκευή 12/11 και για τον σαλταρισμένο της 11/9 in New York, κ. Neil Young. Αυτός έχει μέλλον, για να δει και την συνέχεια του έργου «Puzza στη Φαλούτζα», αφού κλείνει μόλις τα 59 (είναι όνομα και πράμα γουηνού το γιάνκης).

* Κάθε μέρα δια βρεθεί κι από κάποιος να μας σπάσει τα ραχίδια. Κάθε μέρα δια ζητάμε εξηγήσεις και για κάτι στραβό από φορείς, ιδιώτες (με τη γνωστή, αλλά και με την άλλη έννοια-ρίζα της λέξης ίδιοι), επαγγελματίες κλπ. αλλά εις μάτην. Υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω που λειτουργεί σαν τα σκυλιά του Παβλόφ και σε κοιτάει σαν... γραφικό αξιοθέατο ή σαν σαλταρισμένο, σαν του απευθύνεις ή του ζητάεις το λόγο. Άλλα, ο αγώνας συνεχίζεται... Γιατί τα μικρά καθημερινά εγκλήματα, που φέρνουν τα άλλα, τα μεγάλα, εδράζονται στην απάδειά, στη συνήδεια και τον ωχαδερφισμό. «Κι εμείς δεν τραγουδάμε για να ξεχωρίσουμε απ' τον κόσμο. Εμείς τραγουδάμε για να σμίξουμε τον κόσμο».

Κοκκινοσκουφίτσα

(καμιά σχέση με την Αλογοσκουφίτσα του Pretender στο κυριακάτικο άρδρο του)

Τα περισσότερα Αρχαία θα σώσουν την Παιδεία...

Ηενίσχυση της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση με επιπλέον ώρες διδασκαλίας «θα είναι σημαντική στη χρήση της καθομιλουμένης» και θα αποταλάξει τη νεολαία από τις αδυναμίες στην έκφραση και τη «λεξιπνία».

Η άποψη ανήκει στην υπουργό Παιδείας Μ. Γιαννάκου.

Εναί η ίδια γνωστή άποψη της αστικής τάξης, που επανέρχεται ξανά και ξανά για περισσότερο από έναν αιώνα.

Δεν είναι απλά μια ιδεοληψία. Εντάσσεται στη γενικότερη προσπάθεια του συστήματος να δυσκολέψει το δρόμο της πνευματικής απολύτωρασης του εργαζόμενου λαού. Να τον στερήσει απ' την κατάκτηση της μητρικής του γλώσσας, που είναι βασικός όρος για το ξύπνημα της ταξικής συνειδήσης. Να τον εγκλωβίσει στα όρια ενός στενού εθνικισμού, που έχει τόχα μέσα του αιώνια ανθρωπιστικά στοιχεία και να τον αποκόψει απ' την αληθινή κοινωνική σκληρή πραγματικότητα.

Να τον αφήσει στην ουδία στο σκατάδι, πλανημένο ότι δίθεν μπορεί να εισδύσει στο πνεύμα του αρχαίου κόσμου με την ανάγνωση επιπλέον δέκα σελίδων του Ξενοφώντα ή τη γνώση της αττικής διαλέκτου.

Η άποψη της υπουργού Παιδείας, που προφανώς δεν είναι μόνο δική της, αλλά αποτελεί γενικότερη θεώρηση μεριδίας των ταγών του συστήματος, επαναφέρει απ' το παράθυρο το «γλωσσικό ζήτημα». Που η οπισθοδρομική του έκφραση (με την καθαρεύουσα είτε τα αρχαία ελληνικά) εμφανίζεται κάθε φορά που το σύστημα τόχει ανάγκη.

Καλή ώρα στις μέρες μας, που η συντριητική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού είναι σε ανοδική πορεία προς το ζενίθ της. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι τα αρχαία καθημερώνταν και πάλι στο Γυμνάσιο έπειτα από το έντονο κίνημα μαζικής αφριστήρησης της νεολαίας των καταλήψεων του 90-91.

Αλλά οι έρθουμε και στη δεύτερη διάσταση της τοποθέτησης της υπουργού Παιδείας. Τί προάγει το σχολείο σήμερα; Τί προβάλλει το κοινωνικό σύστημα; Ποια είναι η μορφωτική επιδραση αυτών των δυο πάνω στη νεολαία;

Από κει πρέπει να ξεκινήσουμε γιατί η γλωσσική καλλιέργεια και η χρηματένη στη νεολαία «λεξιπνία» είναι συνάρτηση της γενικότερης μόρφωσης και της κουλτούρας.

Το σχολείο μεταδίδει αποσπαστικές γνώσεις, πολλές φορές στείρες, αντιδραστικές, αναχρονιστικές. Συνο-

που έτρεχαν χειροκροτώντας πίσω απ' τον προηγούμενο υπουργό Παιδείας Ευθυμίου και την ψευδεπίγραφη «ανωτατοποίησή» του.

Γιούλα Γκεσούλη

Τα ΤΕΙ σε αδιέξοδο

Τα 50 εκατομμύρια ευρώ, που δήθεν βρήκε η κυβέρνηση για να ενισχύσει έκτακτα τα ΤΕΙ (η ανακοίνωση έγινε μετά το πατατάρικ του σίριολ των μετεγγραφών) είναι μόλις 13!

Ετσι, τα «ανωτάτα» ΤΕΙ οδηγούνται σε νέο λουκέτο στις 10 Νοεμβρίου (κάποια από αυτά ήταν κλειστά και αυτή τη βδομάδα), με απόφαση της Ομοσπονδίας Συλλόγων Εκπαιδευτικού Προσωπικού.

Το υπουργείο Παιδείας επικαλείται και εδώ τη «μαύρη τρύπα» που παρέλαβε από την προηγούμενη κυβέρνηση για να μην ικανοποιήσει τις προεκλογικές δεσμεύσεις για αύξηση των δαπανών για την προστασία των παιδιών για την προστασία της παιδείας.

Θεωρούν δε το πρόβλη-

μ

Ουδέν καλό αμιγές κακού

Σε κυρίαρχο θέμα της πολιτικής κινήσεως και όχι της αθλητικής επικαιρότητας έχουν εξελιχθεί οι πρόσφατες εκλογές στην ΕΠΟ. Αν και η πλειοψηφία των φιλάθλων ασχολήθηκε ελάχιστα με την εκλογική διαδικασία, αφού γνωρίζει ότι ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα δύσκολα θα υπάρξει φως στο βάθος του τούνελ, το ενδιαφέρον από την πλευρά των πολιτικών (και ιδιαίτερα της κυβέρνησης) υπήρξε έντονο.

Οι αναταράξεις στη ΝΔ είναι ιδιαίτερα σοβαρές και ακούστηκαν βαριές κουβέντες από τα κομματικά στελέχη που υποστήριξαν την παράταξη του Βίκτωρα Μητρόπουλου σε βάρος του ΓΓ του κόμματος Βαγγελή Μεϊμαράκη, ο οποίος δούλεψε παρασκηνιακά υπέρ του Γκαγκάτη, που επικράτησε τελικά με πολύ εύκολο τρόπο. Αν και το θέμα εμφανίζεται σαν κόντρα ανάμεσα σε Ορφανό και Μεϊμαράκη, επί της ουσίας πρόκειται για μάχη στρατηγικής στο χώρο του αθλητισμού.

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο σημείωμα ότι στη ΝΔ υπήρχαν δύο «γραμμές» για τον τρόπο που θα έπρεπε να λειτουργήσει το κόμμα απέναντι στις εκλογές των αθλητικών Ομοσπονδιών, η σκληροπυρηνική και η συναίνετική, με τους θιασώτες της πρώτης, που πρότειναν την ευθεία αντιπαράθεση με τις «πράσινες» διοικήσεις, να καταφέρουν να επικρατούν, χωρίς όμως τα αποτελέσματα να είναι ευνοϊκά για το κόμμα. Μέχρι την διεξαγωγή των εκλογών στην ΕΠΟ (ποδόσφαιρο), η ΝΔ είχε να επιδειξει μόνο ήττες, με χαρακτηριστικότερη αυτή στην ΕΟΠΕ (βράλει), όπου εξαιτίας της λανθασμένης τακτικής που οικολούθησαν τα στελέχη του κόμματος, με τις ευλογίες του Ορφανού, ακόμη και οι «օρκισμένοι» εχθροί του νων προέδρου Θαν. Μπελγράτη αναγκάστηκαν να τον ψηφίσουν.

Η κατάσταση αυτή είχε θουριήσει έντονα την κυβέρνηση που έβλεπε τον αρμόδιο υφυπουργό της να λάμπει δια της ανυπαρξίας του (αις μην δεχνάμε ότι προϊστάμενος του Ορφανού είναι ο Καραμανλής, αφού ο αθλητισμός είναι αρμοδιότητα του υπουργείου Πολιτισμού) και να την εκθέτει συνεχώς. Με αφορμή τις εκλογές στην ΕΠΟ άλλαξε η «γραμμή» και αντί για την ανοιχτή αντιπαράθεση επικράτησε η λογική της «συναίνεσης» και της «συνεργασίας». Οι άνθρωποι του Μεϊμαράκη έκαναν τις απαραίτητες παρασκηνιακές διαβούλευσεις με την πλευρά της Γκαγκάτη (το πιθανότερο είναι

ότι τα μηνύματα που έρχονται από το χώρο του ποδο-

σφαίρου και τη ΦΙΦΑ ήταν τέτοια που δεν άφηναν περιθώρια αισιοδοξίας για νίκη της παράταξης Μητρόπουλου, προκειμένου να μην χρεωθεί το κόμμα μια ακόμη ήττα. Ο Μεϊμαράκης είναι έξυπνος πολιτικός και οι χειρισμοί ήταν τέτοιοι που μόνο οφέλη μπορούσαν να προσφέρουν στην ΝΔ. Αν η παράταξη Μητρόπουλου, κόντρα σε

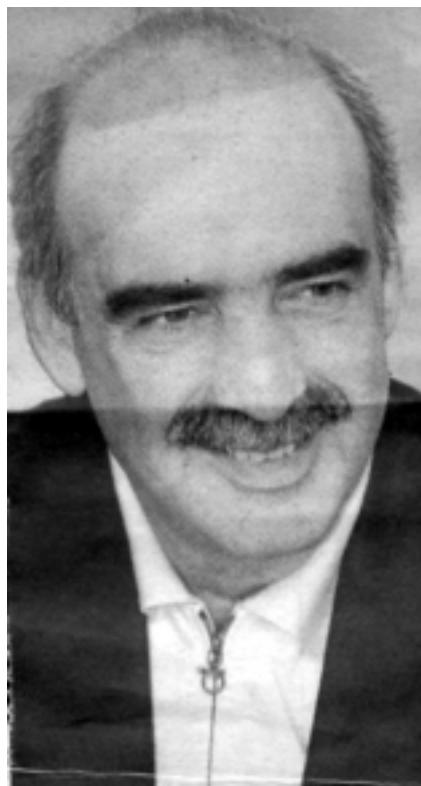
για το τι θα κάνουν πλέον τα στελέχη της ΝΔ που υποστήριξαν την παράταξη Μητρόπουλου και που απειλούν με αποκαλύψεις, μπορούμε να του δώσουμε την απάντηση. Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι μετά τις πρώτες φωνές άπαντες ή θα λουφάξουν ή θα πάνε σπίτι τους (όπως ο αδελφός του νομάρχη Θεσσαλονίκης Διονύσης Ψωμιάδης και πρόεδρος της Ενωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Θεσσαλονίκης) ή θα προσπαθήσουν να ξαναμπούν στο παιχνίδι γλείφοντας εκεί που πριν λίγο έφτυναν. Ας μην δεχνάμε ότι η πλειοψηφία των «ανδιοτελών εργατών του ελληνικού ποδοσφαίρου» είναι λαμπρία της συμφοράς, που ζουν από αυτό, συνεπώς δεν τους παίρνει για πολλά-πολλά. Οσο για

τις κραυγές σχετικά με τους νταβατζήδες που πρέπει να ψάξει ο Καραμανλής μέσα στο κόμμα της ΝΔ, έχουν ήδη ξεχαστεί. Άλλωστε, στο ΠΑΣΟΚ όλοι αγρόν αγοράζουν και κανένας δεν ασχολείται με το θέμα (ίσως γι' αυτό ο Γκαγκάτης προτίμησε να έρθει σε μυστική συμφωνία με τον Μεϊμαράκη).

Εκτεθειμένοι, εκτός από τον υφυπουργό Αθλητισμού Γιώργο Ορφανό, που ακόμη και τώρα, μια βδομάδα μετά τις εκλογές, δεν έχει πάρει καμιά θέση για το θέμα (εδώ που τα

λέμε, αυτό που τον απασχολεί είναι να δει τι θα κάνει για να γλιτώσει τη θέση του, αν και αυτό πρέπει να θεωρείται μάλλον απίθανο), είναι και ορισμένες αντιπολιτευόμενες εφημερίδες που προσπάθησαν να δώσουν στο θέμα μεγαλύτερο βάρος από αυτό που έχει και να συνδέουν την παρέμβαση του Μεϊμαράκη με τον Κόκκαλη.

Σύμφωνα με το σενάριο, ο Κόκκαλης, μετά την ήττα του στην ΕΠΑΕ, χρησιμοποίησε τον Μεϊμαράκη (ο οποίος σαν υφυπουργός Αθλητισμού είχε γνωμοδοτήσει θετικά για να πάρει ο Κόκκαλης τη δουλειά με το Στοίχημα), για να πάρει την ρεβάνης και να εκλεγεί ο εκλεκτός του Γκαγκάτης στην προεδρία της ΕΠΟ. Ο αγαπητός συνάδελφοι έχουν χάσει επεισόδια από το έργο. Τόσο ο Παναθηναϊκός, που στήριξε τον Μητρόπουλο στην ΕΠΑΕ, όσο και η ΝΔ, όπως αναφέρθηκε προηγούμενα, φρόντισαν έγκαιρα να έρθουν σε συμφωνία με την παράταξη Γκαγκάτη, συνεπώς μόνο χαμένοι

Αριστερή ντρίπλα στον Βίκτωρα, δεξιά προσποίηση στον Ψωμιάδη, έτοιμο γκολ έδωσα στον Γκαγκάτη

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

■ Ακίρα Κουροσάβα Γιοζίμπο

Γυρισμένη πριν σαράντα τέσσερα χρόνια η ταινία αυτή του Ακίρα Κουροσάβα εξακολουθεί να «στέκεται» ακόμα και σήμερα. Οχι μόνο χάρη στην υποδειγματική σκηνοθεσία, αλλά επίσης χάρη σε ένα πάντα επικίνδυνο σενάριο που σχολιάζει τη διαφθορά και τη βία της ιαπωνικής κοινωνίας γύρω στα 1860.

Η ιστορία διαδραματίζεται σ' ένα μικρό χωριό όπου δύο συμμορίες ερίζουν για τον έλεγχο της περιοχής, υπό την υψηλή εποπτεία της Αστυνομίας. Ενας τυχοδιώκτης σαμουράι, με κίνδυνο της ζωής του, θα πάξει διπλό παιχνίδι μαζί τους, με στόχο την αλληλοεξόντωσή τους.

Η ταινία αποτελεί εύπονη σημείωση για το «Για μια χούφτα δολαρία» του Σέρτζιο Λεόνε.

■ Εμίρ Κουστουρίτσα

Η Ζωή είναι ένα Θαύμα

Με μια θλιβερή επανάληψη των σκηνοθετικών εμμονών του, που ντύνουν ένα ρηχό και φτωχό σενάριο, ο Εμίρ Κουστουρίτσα επιβεβαιώνει με αυτή την ταινία την πλήρη καλλιτεχνική παρακμή του. Κακόγουστο, εκνευριστικό φολκλόρ, που σε τελική ανάλυση θίγει τη βαλκανική ταυτότητα όλων μας, και ήρωες που περιφέρονται εν εξάλλω καταστάσει στα πλατά, μεθυσμένοι δήθεν από τη ζωή, γεμίζουν τα πλάνα με γελοιότητες και απίστευτα βαρετούς θρύβους.

Η ιστορία του Βόσνιου σιδηροδρομικού που θελει ν' ανταλλάξει μια μουσουλμάνα όμηρο με τον αιχμάλωτο γιο του, αλλά τελικά την ερωτεύεται, παύει να ενδιαφέρει οποιονδήποτε από την πρώτη σχεδόν στηγμή. Και το χειρότερο: Η ταινία διαρκεί 155 ολόκληρα, ατελείωτα λεπτά.

Ελένη Σταματίου

■ ΠΑΡΚ ΤΣΑΝ-ΓΟΥΚ

Oldboy

Μια ιστορία εκδίκησης, που καταλήγει στην αρχαία τραγωδία. Ενας άνδρας που πέφτει θύμα απαγωγής και δεκαπενταετής φυλάκισης για άγνωστους λόγους ονειρεύεται και καταστρέψει την εκδίκησή του. Οταν, όμως, αρχίσει να την υλοποιεί, διαπιστώνει σηγά-σηγά ότι και ο ίδιος δεν είναι εντελώς αθώος... Μάλιστα, ο θύτης του θα καταφέρει να τον εγκλωβίσει στον ίδιο εφιάλτη που σημάδεψε και εκείνον... Συμπέρασμα; Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί, ένοχοι και αθώοι ή αλλιώς: «ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω».

Η κορεάτικη αυτή ταινία κέρδισε το Μεγάλο Βραβείο στις Κάννες και αισθανότας δεν είναι απ' αυτές που περνούν απαρατήρητες. Εκμεταλλεύεται ένα αικραί σενάριο για να διεισδύσει σε μια πολύπλοκη, απ' όσο εξαρχής φαίνεται, πραγματικότητα. Στις αρετές της συγκαταλέγεται και η βιρτουόζικη σκηνοθεσία που ευτυχώς δεν είναι κενή περιεχομένου.

Ε.Γ.

ΥΓ: Αναφερθήκαμε στις τρεις σπουδαιότερες ταινίες αυτής της εβδομάδας. Για καθαρά πληροφοριακούς λόγους (διότι δεν υπάρχουν άλλοι) αναφέρουμε και την Αληθινή Ζωή, σουρεαλιστικό μελόδραμα του Πάνου Κούτρα, τα μεταφυσικά θρίλερ Birth του Τζόναθαν Γκλέιζερ και Forgotten του Τζόζεφ Ρούμπεν, καθώς και τη νεανική ταινία To the πιθάρι.

Αν κάποιος έχει ερωτηματικά

Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Συλλη(ψ)φόρουμ

Μα, ντιπ για ντιπ κουτορνίθια ήταν οι άνθρωποι στο Σπόρτινγκ και δεν μίλησε κανείς για το Ιράκ;

Ζήτω η 17 Νοέμβρη (1973)

Τα λευκά κελιά υπάρχουν (και βασιλεύουν) (και περιμένουν)

◆ Μούγκα στη στρούγκα όσον αφορά τα καθήκοντα του Βρετανικού ΣΕΚ από μία σειρά συνιστώσες του Φλόρουμ.

◆ Ο Παπαγιαννάκης, του Αλαβάνου, του Κουράκη, ώ(!) Κωνσταντόπουλε.

◆ Ολα δικά τους τα θένε οι φροντιστηρίδες: Στο φύλλο 189 της εφημερίδας (τους) «Ενημέρωση» (πρώτη σελίδα πίστα) ολόκληρο άρθρο εναντίον των «διαίτερων» μαθημάτων (τα οποία για την πλειοψηφία των υπαλλήλων τους -των 5 και 6 ή 6,5 ευρώ την ώρα- αποτελούν την δεύτερη δουλειά).

◆ Γ' αυτό φιλοι/ες, σύντροφοι, εχθροί, συναγωνιστές, μιαστορία θα σας πω (όχι του Μπάμπη του Φλού): δουλεύει, λοιπόν, το παλικάρι σε φροντιστήριο ξένων γλωσσών και... βασικά έχει μπουχτίσει από τους αποπνικτικούς χώρους δουλειάς (μικρά δωμάτια δίχως εξαερισμό, ποδαρίλια και όλα τα συναφή), την ασχετούσυνη των αφεντικών όσον αφορά

Ο κατάλληλος υποψήφιος πρόεδρος (κομμάτων, δημοκρατικών και τα τοιαύτα)...

το αντικείμενο της «εργασίας»,

την μη πληρωμή των ωρών των διακοπών (Πάσχα, Χριστούγεννα), κατά συνέπεια και την μείωση του ανάλογου δώρου, την μη εφαρμογή (κάποιας) συλλογικής σύμβασης, την extra γραφική, απλήρωτη δουλειά, τη μαλακία της βαθμολογίας, τον φόρο των συναδέλφων να κάμουν κάπι (μη λάχει και χάσουν τις αλυσίδες τους), την μη πληρωμή των αργιών, την μη πληρωμή ωρών που δεν έγινε μάθημα, τις συναντήσεις του «πτροσωπικού» όπου η βασική εργοδοτική έγνοια είναι μην αναφερθεί κανένα εργασιακό παράπονο, το κέρατο του το τραγιό! Ουφ!

◆ Η κόκα καταστρέφει τα είδωλα (μόνο που αυτά έχουν φράγκα).

◆ Αυξήσεις 2,74% στη ΔΕΗ (δηλαδή, ν' ανάφουμε κεριά, κ. Δούκα);

◆ Παντελής Βουλγαρός: «Όταν φτιάχνω ταινίες δεν σκέφτομαι τους κριτικούς» (από συνέντευξη του σκηνοθέτη στη CITY PRESS, 26/10/2004). (Αλήθεια κάπι επιχορηγήσεις που είχε πάρει από το ίδρυμα «Φόρντ» τί γίνανε);. Ανεξάρτητη τέχνη μη arse!

◆ Σε 1.101 λιγούρια θα δώσει από 1.000 ευριδιά η Γιούρομπταν (να τους δώσει κι ένα γιουροπτρό για... γιούρι).

◆ Ασε τα διαπλεκόμενα και πιάσε καμιά γκόμενα! (αρκούντως σεξιστικό, έτσι);.

◆ Μάγκες, κλείνω, καθότι η εργασία... με καλέ.

Βασίλης

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

«ΟΙ ΠΡΟΝΥΜΦΕΣ»

Η πολύκροτη ταινία του Παντελή Αλβανή με πρωταγωνίστρια τη Νίκη της Σαμοδράκης, την Πλαναγία των Πατσιών, την κουτσή Μαρία και άλλες 700 προνύμφες που δέλουν να παντρευτούν. Προνύμφη ως γνωστόν είναι η κάμπια (σκουλήκι) και με αυτό τον τίτλο ο ταλαντούχος [τάλαντα=αρχαία νομίσματα] σκοινοδέτης κάνει ένα ζουμ τριαλαριλαρά στο όνειρο του γάμου που σαν σκουλήκι κατατρώει τα σωδικά της κυνωνίας. Εφτακόσιες προνύμφες ταξιδεύουν μ' ένα καράβι που δυστυχώς δεν έχει την τύχη του «Σάμαινα». Θέλουν να πάνε στην Αμερική, να γίνουν νύμφες και πεταλούδες στην 5η λεωφόρο και να τα κονιμήσουν. Ανάμεσά τους και η Νίκη της Σαμοδράκης [ζαμονίκη], που τελικά ξεπουλεύεται στα μουσεία για ένα κομμάτι ψωμί, γνωρίζει την κουλή Αφροδίτη της Μήλου και συζούν. Οι υπόλοιπες ψάχνουν έναν μαλακούλη να παντρευτούν, να ζήσουν χωρίς να κοπιάζουν διδάτερα και να 'χουν κάτι για να γεμίζει η κούφια ζωή τους. Παρ' ότι οι μαλακούληδες αφονούν στην Αμερική [τέσσερις στους τρεις ανήκουν στο είδος] η ταινία αυτοανατρέπεται και δυμίζει κάτι από την άλλη ταινία του σκηνοθέτη, το «Όλα είναι τρόμος». Πρόκειται για μια αχρηστούργηματική ταινία, το σενάριο της οποίας ανήκει στη σύζυγο του Αλβανή, την Ιωάννα Κακαριστάνη, συγγραφέα του μυθιστορήματος «Κουστούμι από κόμμα». Και για να ολοκληρωθεί το οικογενειακό της ταινίας, ο γιος του Αλβανή έδωσε το όνομά του στο πλούτο (αναζητείται η συμμετοχή του μπατζανάκη που αδικείται).

«ΚΕΛΣΙΟΥ 11/9»

Πρόκειται για μια κατά-πληκτική ταινία του Μάικλ Χαμόύρ. Είναι ένας ύμνος στην ενορχηστρωμένη, αργυρώνητη αντιπολίτευση κατά του νυν πλανητάρχη, μια αμετροεπής προσπάθεια στήριξης του υπο-

ψηφίου των δημοικρατικών, του Τζον Κέρι-Κέρι με τον Καρατζαφέρη. Ο χοντροαμερικανός με τους χοντρούς τρόπους εσπιάζει στην επίθεση στο Ιράκ και στην πούτζα της Φαλούζα, στη φτώχια και στη διαπλοκή που υπάρχουν στην Αμερική-Αμερική, καλά μου λέγαν μερικοί πώς είσαι χώρα τραγική. Πρόκειται για έναν επιφανειακό χαβάλε με συγκεκριμένη αποστολή και στόχους, που πρέπει να έχασετε.

«Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Η ΜΑΡΓΑΡΩ»

Η ιστορία της Μαργαρίτας της Μαργαρώς, μιας βαρκούλας στον Κορυδαλλό, που η μάνα της ήταν τρελή και την κλείδωνε μοναχή. Κι έτσι, σαν ήδελαν κάποιοι σκοτεινοί κύκλοι ν' ανέβουν στην κάμφρη της και να παρασκεύασουν κατηγορητήρια, τους έριχνε μεταξωτό σχοινί. Η ταινία στηρίζεται στο ορώνυμο τραγούδι του Μίκου Μάους, με πρωιδά μια τεσλιγκοπούλα της φρεινής Απαυτίας, που μην έχοντας τι να κάνει εκεί πάνω, διάβαζε Αχρηστότελη, Συνεπίκουρο, Ξένο Φόντα και Αισκύλο. Στη συνέχεια κατέβηκε στην κοιτίδα της καλύτερης δημοικρατίας που είχανε ποτέ και δάμωσε τους πάντες με τις γνώσεις της. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μπει στο σώμα [ήταν εξωσωματική πριν έρθει η δικτατορία που την εγκατέστησε και την αποκατέστησε], να γίνει αφέντης και ακολούθως αφέτης σε αγώνες δρόμου, όπου έτρεχαν κάποτε να προλάβουν το δεκαοχτάμηνο καδών και του κύλου τα ενινάμερα.

«Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΗΛΑΣ ΠΟΥ ΕΚΛΑΣΕ»

Ενα δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ που παρακληδεί την βασιλική οικογένεια στην έρημο Μπάκινγχαμ. Η Καμήλα Πάρκερ-Ρόλερμπολ αρνείται να πεοδηλάσει τον πρίγκηπα Κάριολο. Τελευταία λύση για να τηρηθεί το πρωτόκολλο είναι να έρθει ένας βιολιστής από τη στέγη και να τους πηδήξει απαξάπαντες. Στη διάρκεια αυτού του τελετουργικού, παρατηρείται το σύνηδεσμονό της Καμήλας που

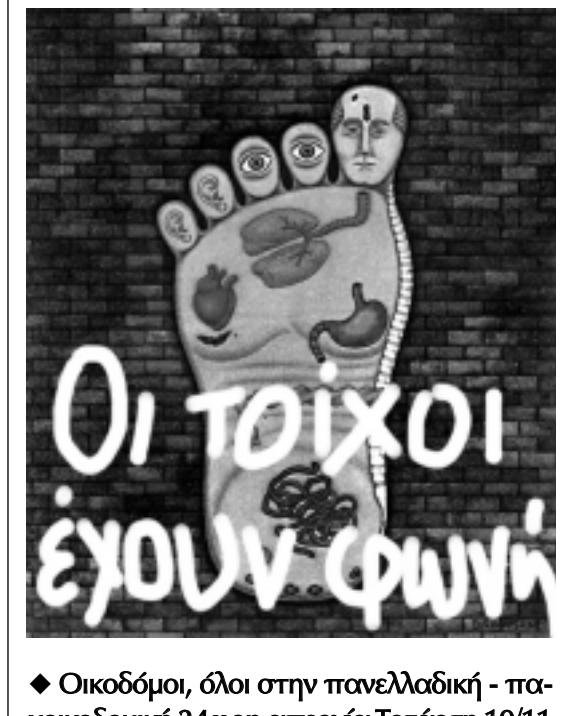
κλάνει το πρωτόκολλο, την μέλλουσα πεδερά της Λυσσάβετ καθώς και όλη τη βασιλική οικογένεια, το θεσμό και τον εσμό των βασιλικών καθώς και της γλάστρας που κοντά τους ποτίζεται. Μία εξόχως λυρική ταινία που παρουσιάζει τις αρχέγονες αξίες της ζωής, μέσω της πανίδας των ανακτώρων και συνοδεύεται από τους εξόχους στήχους του Βάρναλ:

«Όταν πεδαίνει βασιλιάς, μην χαίρεσαι λαουτζίκο και λες δα 'ναι καλύτερος ο νιος από τον τέως. Πώς δα 'ναι το λυκόπουλο καλύτερο απ' τον λύκο; Ενας υπάρχει μοναχά καλός, ο τελευταίος».

«ΦΕΥΓΩ ΜΕ ΠΙΚΡΑ ΣΤΗΝ ΚΕΝΥΑ»

Το ριμέκι μιας παλιάς, καλής ελληνικής ταινίας, που δα συμμετάσχει και στο φεστιβάλ ακινηματογράφου της Ξεσαλονίκης. Πρόκειται για ένα υπαρξιακό δράμα με τους Ανδρέα Μπάρκουλα, Μάρδα Βούρτσα, Βέσπα Διαμαντίδη και τον μικρό Βασιλάκη Σκορδοκαΐλα. Παρακολουθούμε την συγκλονιστική ιστορία ενός μικρού, αγγώστου μητρός. Αναγκάζεται να γίνει αρχικά λουστράκος και στη συνέχεια πουστράκος, για να ζήσει τον ανάπτηρο από το αλκοόλ πατέρα και να χαρτζιλιώνει την αλανιάρα αδερφή του. Μια νύχτα, ανακαλύπτει ότι ο πατέρας του άρχισε τα ναρκωτικά, αφού τον συλλαμβάνει να παρακολουθεί τις επαναλήψεις των σίριαλ της ημέρας. Μπαίνει σ' ένα καράβι και φτάνει στην Κένυα. Εκεί, μεδυσμένος σ' ένα μπαρ, γνωρίζει κάποια σερβιτόρα, που αφού επαναλαμβάνεται η οιδιόδεια ιστορία, του λέει πως είναι η μάνα του [εκπληκτική σκηνή με την Μάρδα Βούρτσα να κλαίει με αναφιλτρά για 4,5 ώρες]. Γιρζίζουν στην Ελλάδα με το ασφαλέστατο πρωματουργικό Falcon, μαζεύουν την αδερφή του μικρού από το Μεταξουργείο και τον πατέρα από την καποδιστριακή κοινότητα «Λευκάδα» (όπου είχε πάει ν' απεξαρτηθεί πλέοντας καλαδάκια) κι ευτυχισμένοι πέφτουν στις γραμμές του ηλεκτρικού. Διάρκεια 340' με 47 τραγούδια του Νίκου Μελαχρινόπουλου.

Κοκκινοσκουφίτσα Σινεφίλ

◆ Οικοδόμοι, δλοι στην πανελλαδική - πανελλαδική 24ωρη απεργία Τετάρτη 10/11 - Για να υπερασπιστούμε τη ζωή μας και το δικαίωμα στη δουλειά - Για να διεκδικήσουμε αύξηση στους μισθούς, στις συντάξεις και δικαιώματα που να ανταποκρίνονται σ

Ο μεγάλος αδελφός είναι εδώ

Ενα ακόμη νομοθέτημα έρχεται να προστεθεί στη σειρά των αυταρχικών – αντιδημοκρατικών νομοθετημά-

Ενα εφιαλτικό Προεδρικό Διάταγμα, υπογεγραμμένο από τους υπουργούς Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Μεταφορών και Επικοινωνιών, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης και των υφυπουργών Οικονομίας και Οικονομικών βρίσκεται ήδη στο Συμβούλιο της Επικρατείας για επεξεργασία και έλεγχο και κάποια σπηλή, χωρίς καν να το πάρουμε ειδηση, θα προωθηθεί προς υπογραφή από τον προθυμότατο Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Εναί ενα νομοθέτημα, που η Εκτελεστική Εξουσία θεοπίζει μόνη της, χωρίς καν να αναζητήσει τη σύμφωνη γνώμη της Βουλής (προφανώς για να μη γίνει επικοινωνιακός θόρυβος), ενταγμένο στη γενικότερη «εκστρατεία κατά της τρομοκρατίας». Με το νομοθέτημα αυτό καταρρέγεται πλήρως και με συνοπτικές διαδικασίες το απόρρητο σε κάθε μορφή επικοινωνίας. Άλληλογραφία, τηλεφωνήματα, φαξ, ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, τα πάντα πάουν πια να αποτελούν απόρρητο για κάθε υπηρεσία που θα το ζητήσει.

Αυτοπάτες, βέβαια, για ύπαρξη απόρρητου δεν υπήρχαν. Είναι, όμως, ένα βήμα (πολύ σημαντικό) παραπέρα η νομιμοποίηση αυτών που έως τώρα γίνονταν παράνομα από τις μυστικές υπηρεσίες.

Ζητήσαμε από νομικούς να σχολιάσουν το Σχέδιο Προεδρικού Διοικήματος και δημοσιεύσαμε σήμερα την τοποθέτηση του Αρη Κωνσταντάκη. Θα συνεχίσουμε στο επόμενο φύλλο, με στόχο να υπάρξουν αντιδράσεις ενάντια σ' αυτό το έκτρωμα.

των που κατέκλυσαν το δίκαιο μας μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Είναι προφανές πως «η νέα Υψηλή Πύλη» απαιτεί από τους υπηκόους της πλήρη υποταγή και εναρμόνιση με τον "patriot act". Η πρόφαση είναι πάντα η ίδια: το ψευδεπίγραφο ιδεολόγημα της ασφάλειας, μόνο που παραμένει ασαφές ποιος νοώθει ανασφαλής, ποιος κινδυνεύει και από ποιον. Ακόμη και μια απλή ανάγνωση του συνόλου των νομοθετημάτων πείθει πως ο εχθρός είμαστε όλοι εμείς, ο κάθε πολίτης ξεχωριστά και η κάθε συλλογική προσπάθεια που αντιδρά, που αντιστέκεται, που δεν υποτάσσεται στη μαζική ύπνωση που προσπαθούν να επιβάλλουν μέσω των ΜΜΕ.

Το νέο νομοθέτημα έχει τον ψευδεπίγραφο τίτλο «Διαδικασίες καθώς και τεχνικές και οργανωτικές εγγυήσεις για την άρση του απόρρητου των επικοινωνιών και για τη διασφάλιση του». Πρόκειται για σχέδιο προεδρικού διατάγματος που φέρει τις υπογραφές των μισών περίπου τουπουργών της κυβέρνησης και βρίσκεται ήδη στο Συμβούλιο Επικρατείας για επεξεργασία.

Βεβαίως, το επιχείρημα που θα αντιταχθεί είναι πως δεν έχει σημασία ποιος ζητάει την άρση του απόρρητου αλλά ποιος την αποφασίζει. Εδώ θα ακουστούν όλα τα συνήθη περί της ανεξάρτητης δικαιοσύνης που θα αποτελεί τον θεματοφύλακα των δικαιωμάτων. Είναι το σημείο που δίνει το άλλοι για την παραβίαση του Συντάγματος αλλά και κάθε έννοιας δικαιωμάτων.

Αυτή που αποφασίζει την άρση του απόρρητου είναι η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη. Ολοι γνωρίζουμε το βαθμό ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης έναντι της κρατικής εξουσίας, όμως ακόμη και εάν δεχόμαστε με την πρώτη ματιά ότι πρόκειται για ένα οργανελικής έμπνευσης κατασκεύασμα που θέτει εκ ποδών οποιαδήποτε, έστω και την ελάχιστη, προστασία υπήρχε στην επικοινωνία και το απόρρητο που την προστέψει.

Στο άρθρο 1 διατυπώνεται το γνωστό δόγμα του "patriot act" ότι τα δικαιώματα προστατεύονται έως του σημείου που υπεισέρχεται η εθνική ασφάλεια. Βέβαια για το τι είναι εθνική ασφάλεια

ούτε κουβέντα, απλώς επαφίεται, όπως θα δούμε παρακάτω, στην κρίση της ανεξάρτητης αρχής.

Στο άρθρο 2 και υπό την μορφή ορισμών υπάρχει όλο το ζουμί του προτεινόμενου νομοθέτηματος. Πρακτικά αυτό που εισάγεται είναι η δυνατότητα της «αρχής» να ζητάει την άρση του απόρρητου σε κάθε περίπτωση που κρίνει ότι τίθεται θέμα εθνικής ασφάλειας.

Ος αρχή το νομοθέτημα καθορίζει τη δικαιοστική, πολιτική, στρατιωτική, αστυνομική, δημόσια ή όποια άλλη αρχή δικαιούται να υποβάλει σχετική αίτηση άρσης του απόρρητου. Πρακτικά δηλαδή την άρση μπορεί να ζητάσει ο οποιοσδήποτε, από τον εισαγγελέα μέχρι τον αγροφύλακα του τελευταίου χωριού. Και βέβαια, αυτό το τελευταίο, «όποια άλλη αρχή δικαιούται», αφήνει ανοιχτό το παράθυρο στο παιχνίδι να μπουν μελλοντικά και ιδιώτες.

Βεβαίως, το επιχείρημα που θα αντιταχθεί είναι πως δεν έχει σημασία ποιος ζητάει την άρση του απόρρητου αλλά ποιος την αποφασίζει. Εδώ θα ακουστούν όλα τα συνήθη περί της ανεξάρτητης δικαιοσύνης που θα αποτελεί τον θεματοφύλακα των δικαιωμάτων. Είναι το σημείο που δίνει το άλλοι για την παραβίαση του Συντάγματος αλλά και κάθε έννοιας δικαιωμάτων.

Αυτή που αποφασίζει την άρση του απόρρητου είναι η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη. Ολοι γνωρίζουμε το βαθμό ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης έναντι της κρατικής εξουσίας, όμως ακόμη και εάν δεχόμαστε με την πρώτη ματιά ότι πρόκειται για ένα οργανελικής έμπνευσης κατασκεύασμα που θέτει εκ ποδών οποιαδήποτε, έστω και την ελάχιστη, προστασία υπήρχε στην επικοινωνία και το απόρρητο που την προστέψει.

Στο άρθρο 1 διατυπώνεται το γνωστό δόγμα του "patriot act" ότι τα δικαιώματα προστατεύονται έως του σημείου που υπεισέρχεται η εθνική ασφάλεια. Βέβαια για το τι είναι εθνική ασφάλεια

ούτε κουβέντα, απλώς επαφίεται, όπως θα δούμε παρακάτω, στην κρίση της ανεξάρτητης αρχής.

Στο άρθρο 2 και υπό την μορφή ορισμών υπάρχει όλο το ζουμί του προτεινόμενου νομοθέτηματος. Πρακτικά αυτό που εισάγεται είναι η δυνατότητα της «αρχής» να ζητάει την άρση του απόρρητου σε κάθε περίπτωση που κρίνει ότι τίθεται θέμα εθνικής ασφάλειας.

Οι αρχές κουβέντα, απλώς επαφίεται, όπως θα δούμε παρακάτω, στην κρίση της ανεξάρτητης αρχής.

παρακάμψει τα δεδομένα προβλήματα συνταγματικότητας του Π.Δ.

Στο άρθρο 3 του νομοθέτηματος φαίνεται ανάγλυφα το όγχος της εξουσίας μήπως και κάποια μορφή επικοινωνίας δεχαστεί και μείνει έξω από το πεδίο παρακολούθησης. Ετοι συντάσσεται ένας εξαντλητικός κατάλογος που περιλαμβάνει κάθε πιθανή μορφή επικοινωνίας, εκτός ίσως από τα σήματα καπνού. Ενδεικτικά αναφέρουμε: επιστολές, δέματα, ταχυδρομικές επιταγές, τηλέφωνα, fax, sms, mms, iostoselides, αυτόματοι τηλεφωνητές, βάσεις δεδομένων, e mail, ηλεκτρονικές συναλλαγές, τηλεγραφήματα κλπ. Με λίγα λόγια, δεν υπάρχει τίποτα να ζεφεύγει από το όγκυτο αυτή του μεγάλου αδελφού, για χάρη βέβαια της ασφάλειας μας.

Το επόμενο εξαιρετικά ενδιαφέρον στοιχείο είναι η εισαγωγή, στο άρθρο 8, της υποχρέωσης ρουφιανέματος από την πλευρά του παρόχου της υπηρεσίας. Πρακτικά και μέσα από ένα σύνολο εξαντλητικών διατάξεων, υποχρεώνεται ο κάθε φορέας που παρέχει υπηρεσίες επικοινωνίας να συνεργάζεται με τις αρχές και να παρέχει όλες τις πληροφορίες που θα του ζητηθούν. Επίσης, υποχρεώνεται να προμηθευτεί με ειδικά μηχανήματα παρακολουθήσεων αλλά και να τοποθετήσει ειδικό υπάλληλο που θα ασχολείται αποκλειστικά με τις παρακολουθήσεις.

Πρόκειται σαφώς για ένα ανατριχιαστικό και παραβόλητο θέμα με την προστασία της δικαιοσύνης έναντι της κρατικής εξουσίας, μέσα από την επιβεβαίωση της ανεξάρτητης δικαιοσύνης που θα αποτελεί τον θεματοφύλακα των δικαιωμάτων. Είναι το σημείο που δίνει το άλλοι για την παραβίαση του Συντάγματος αλλά και κάθε έννοιας δικαιωμάτων.

Δεν νομίζω να υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι απειλούντες την εθνική ασφάλεια δεν είναι άλλοι από τους πολίτες αυτής της χώρας που ακόμη διατηρούν το προνόμιο να σκέφτονται και να αντιστέκονται.

Αυτό που μένει να αναρωτηθεί μεταξύ των επικοινωνιών που προστατεύονται, είναι ανεξάρτητη ή διατηρητική η εθνική ασφάλεια; Αυτό που μένει να αναρωτηθεί μεταξύ των επικοινωνιών που προστατεύονται, είναι ανεξάρτητη ή διατηρητική η εθνική ασφάλεια;

Αρης Κωνσταντάκης

Προβοκάτορας και γελοίος

Ο «Ριζοσπάστης», όπως κάθε εφημερίδα που σέβεται τον εαυτό της, έχει ένα διευθυντή. Δημήτρης Κουτσούμπας το όνομά του και είναι μέλος του ΠΓ της ΚΕ της Περισσός ΑΕ, που έχει στην ιδιοκτησία της το trademark «ΚΚΕ». Θα περίμενε κανείς ότι ο διευθυντής μιας μεγάλης πημέρσιας εφημερίδας δεν θα ασχολείται με την ειδοσεγγραφία. Το πολύ να γράφει το κύριο άρθρο κάθε μέρα, άντε και καμία σημαντική ανάλυση μια φορά την εβδομάδα. Ο κ. Κουτσούμπας, όμως, δεν είναι σαν τους άλλους διευθυντές. Διατηρεί καθημερινή σχολια